

12

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΧΗ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΧΗ

ΙΖΑΦ ΝΑ'Ι'ΛΑ

— ΜΠΡΑΒΟ, 'Ιζάφ! 'Απάνω τους, 'Ιζάφ! Άντε και τούς φάγαμε, 'Ιζάφ!

Το παιδί που φώναζε ήταν σκαρφαλωμένο σ' ένα δέντρο. Τα κόκκινα μαλλιά του ήταν ανακατωμένα και τα έξυπνα μάτια του πηγαίνο-νοέρχονταν εδώ κι' εκεί, καθώς παρακολουθούσαν αυτά που γίνονταν μερικά μέτρα πιο εκεί, κάτω, στο έδαφος. Το πρόσωπό του ήταν φουρντωμένο και δεν μπορούσε να συγκρατήσει τον ένθουσιασμό

Ο ούρανός γέμισε από ιπτάμενους δίσκους και απ' αυτούς άρχισαν να πηδούν Τερατάνθρωποι με μεταλλικές φόρμες.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

καὶ τὴν συγκίνησι πού τὸν ἔπειγαν. Ἀλλ' αὖτε δὲν ὑπῆρξε κανένας λόγος νὰ κρύψῃ τὰ πραγματικά του αἰσθήματα ὁ Μίκυ, τὸ Ἑλληνόπουλο. Γιὰ τὸ κοκκινομάλλης πιτσιρίκος, πού ἦταν σκαρφαλωμένος σπὸ δέντρο καὶ φώναζε δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Μίκυ. τὸ γνωστὸ καὶ ἄφοβο ἄγχοι πού συνώδευε σ' ὅλα τὰ διαπλανητικὰ ταξίδια του τὸν θουλικὸ ἀστροναύτη ντέκτειβ Τζόε Σέριντον, τὸν διάσημο κακουροκυνηγὸ καὶ προστάτη τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος (*).

— Δώσε τους κι' ἄλλες, Ἰζάφ! Μπράβο, Ἰζάφ Ναϊλά!

Οἱ φωνὲς τοῦ παιδιοῦ ἔκαναν τὸν Ἰζάφ Ναϊλά νὰ γαμεγαλῇ. Οἱ φοβερὲς καὶ ἀκατάβλητες γροθιὲς τοῦ θουλικοῦ Ὑπερανθρώπου εἶχαν μὲτ' ὅσον ἐνέργεια σκιορπίζοντας τὸν ὀλεθρο ἀνάμεσα στοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Ἐριχ Γκάρφεν, τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἐχθροῦ τοῦ Κόσμου, πού σχεδίαζε τὴν καταστροφή τῆς Γῆς. Ἀόρατος γιὰ τοὺς συμμορίτες καὶ ὁρατὸς μονάχα ἀπὸ τὸν Μίκυ (**). Ὁ Ἰζάφ Ναϊλά ὠρμούσε ἀκάθεκτος σὰν κεραυνὸς δίνοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀγρία

χτυπήματα ἀπὸ τοὺς κακούργους. Δὲν εἶχε λοιπὸν ἀνάγκη νὰ τοῦ ποῦν τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Ὅμως χαμογελοῦσε εὐχαριστημένος καθὼς ἄκουγε τὶς φωνὲς τοῦ παιδιοῦ πού παρακολουθοῦσε τὴν ἀγρία αὐτὴ μάχη. Ὁ Ὑπερανθρώπος ἐνοίωθε μίαν κρυφὴ ὑπερηφάνεια γι' αὐτὸν τὸν κοκκινομάλλη πιτσιρίκο, πού καὶ στίς πιὸ δύσκολες στιγμὲς δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του. Ἦταν ἓνα ἀξιογάπητο παιδί ὁ Μίκυ κι' ὁ Ἰζάφ Ναϊλά ὅταν δὲν διαζόταν νὰ ξεμπερδέψῃ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Γκάρφεν ἦταν γι' αὐτὸ ἀκριδῶς. Γιατὶ ἤθελε νὰ παραιτεῖται ὅσο γίγεται πιὸ πολὺ αὐτὸ τὸ θέαμα τῆς μάχης τοῦ εὐχαριστοῦσε κι' ἐνθουσίαζε τὸν μικρὸ προστατευόμενό του.

— Πρόσεχε, Μίκυ! τοῦ φώναξε. Ἔτσι πού κάνεις μπορεῖ νὰ πῆσῃς νὰ τσάκιστῇς κι' ἐδῶ κοντὰ δὲν ἔχουμε κανένα φαρμακεῖο!

— Μὴ μὲ δουλεύῃς!, ἀπάντησε νελῶντας τρανταχτὰ ὁ πιτσιρίκος. Ἔτσι μοῦρχειται νὰ κάνω μακροβούτι, γιατί παροισούδισα κρεμασμένους ἐδῶ πάνω! Οἱ γροθιὲς μου μὲ τρώνε, Ἰζάφ, καὶ θέλω νὰ μπῶ κι' ἐγὼ στὴ φασαρία! Μονάχα ἐσύ δηλαδή θὰ δέρνης;

— Μαῖνε ἐκεῖ πού εἶσαι, μικρό! τὸν διέταξε αὐστηρὰ ὁ Ἰζάφ Ναϊλά ἐνῶ τὸ γέμιστον βροντοῦσε σὰν ρόπαλο στὸ κρανίον ἐνδὸς συμμορίτη. Μαῖνε ἐκεῖ πού θοίσκεσαι καὶ βλέπε μονάχα! Κατάλαδες;

(*) Διέτρεξε τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ Ὑπερανθρώπου μὲ τὸν τίτλο ε' Ἐχθρὸς τοῦ κόσμου.

(**) Στούς τακτικούς ἀναγνώστες μας εἶναι γνωστὸ πὼς ὁ Ὑπερανθρώπος Ἰζάφ Ναϊλά εἶναι ἀόρατος γιὰ ὅλον τὸν ἥλιο κόσμο, ἐκτός ἀπ' τὸν μικρὸ Μίκυ πού ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ τὸν βλέπῃ.

— Έν τάξει. Κατάλαβα! ,
 απάντησε κάποσυφιάζοντας
 τὸ παιδί. Θέλεις νὰ δένης
 μονάχα ἐσύ κι' ἐγώ νὰ κά-
 θουμε νὰ κυττάζω σὰ χαζός!

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ

ΑΥΤΟ πάλι
 ήταν άνω πο-
 ταμών! Οί
 συμμορίτες τὰ
 είχαν κυριολε-
 κτικά χαμένα.
 Κύτταζαν μὲ
 γουρλωμένα
 μάτια δεξιά κι' αριστερά.
 Ἀλλά τίποτα δὲν μπορούσαν
 νὰ καταλάβουν. Ἀδίκᾳ προσ-
 παθούσαν νὰ μαντέψουν ἀπὸ
 ποῦ ἐρχόταν ἡ δεύτερη φωνή.
 Τὸ ἀστρόπλοιο «Πρωτεύς II»
 τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνο-
 μίας ποῦ εἶχε ἔρθει σ' αὐτὸ
 τὸ άγνωστο ἄστρο ἀπὸ τῆ
 Γῆ, θρῖσκόταν ἐρημο κι' ἔγκα-
 ταλειμμένο διακόσια μέτρα
 ἀπὸ ἐκεῖ. Οἱ κακοῦργοι ἤξεραν
 γὰρ τὸ πλήρωμά του, ὁ Τζόε
 Σέρινταν, ἡ Νάνσυ. Ἐβίλ-
 γκταν καὶ ὁ καθηγητὴς Μώρις
 Σούλιβαν, ἦταν αἰχμάλωτοι
 (ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κοκκινομάλλη
 πιτσιρικό Μίκυ ποῦ εἶχε ξε-
 φύγει) τοῦ Ἑρίχ Γκάρφεν.
 Καὶ ὅμως δυὸ ἄνθρωποι κου-
 βέντιαζαν πάντα ἀπὸ τὰ κε-
 φάλιά τους. Τὸν ἔβλεπε, τὸν Μί-
 κυ, τὸν ἔβλεπαν. Τὸν ἄλλο
 τὸν.. αἰσθάνονταν μονάχα
 ὅταν δέχονταν τὶς ἀόρατες
 γροθιές του ποῦ τοὺς ἔκαναν
 νὰ χοροπηδοῦν σὰν καραγκιό
 ζῆδες.

—Τί καθόσαστε, μαρέ!,
 οὐρλιάσε ἕνας ψηλὸς μὲ τε-

τράγωνες πλάτες καὶ λαίμω
 ταύρου. Ρίχνετε στὸ ψάχνω!

—Εἶσαι τρελλός, Φρένι;
 γκρίνιασε κάποιος ἄλλος. Σὲ
 ποιὸν νὰ ρίζουμε; Βλέπεις ἔ-
 σύ κανέναν νὰ βάλουμε στὸ
 σημάδι;

— Φοβητσιάρηδες!, μούγ-
 γρισε ὁ πρῶτος. Τὸν πιτσι-
 ρικό δὲν τὰν βλέπετε;

Σήκωσε τὸ ποτόλι του καὶ
 σημάδεψε τὸν Μίκυ ποῦ στε-
 κόταν στὸ δέντρο. Μὰ ξαφνι-
 κά τὸ πιστόλι ἐφυγε ἀπὸ τὰ
 χέρια του καὶ ἄρχισε νὰ αἶνε
 βαίνει στὸν αέρα. Ἐμεινε μὲ
 τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ὅταν εἶδε
 τὸ ὄπλο νὰ πηγαίνει στὸ δέν-
 τρο καὶ τὸ παιδί ν' ἀπλώνη
 τὰ χέρια του καὶ νὰ τὸ παίρ-
 νη.

— Αὐτὸ εἶναι μυστήριο!,
 ἔκανε δραχνά. Τοῦτος ὁ κοκ-
 κινομάλλης πρέπει νάσαι μα-
 γος!

— Τώρα σοῦ χρειάζεται
 καρπαζιά γιὰ τὴν ἐξυπνάδα
 ποῦ εἶπες!, φώναξε ὁ Μίκυ
 γελώντας.

Καὶ ξαφνικά, πρὶν ὁ μικρὸς
 τελειώσει τὴν κουβέντα του,
 ὁ συμμορίτης Φρένι ἐκώλωσε
 τὸ ἀόρατο χερί τοῦ Ὑπεραν-
 θρώπου νὰ τὸν καρπαζώσει.
 Γύρισε ἀγριεμένος ἀπὸ τὸ
 μέρος ποῦ ἦρθε ἡ καρπαζιά,
 μὰ τὴν ἴδια στιγμή κάποιος
 τὸν σβέρκωσε ἀπὸ τὸ γιαικά
 τοῦ σακκακιῦ του καὶ τὸν
 σήκωσε ψηλά.

— Βοήθεια!, οὐρλιάσε τι-
 νάζοντας χέρια καὶ πόδια
 σὰν ἀποκριάτικος φασουλῆς.
 Βοήθεια Πετώ!

Οἱ ἄλλοι στάθηκαν καὶ τὸν
 κύτταζαν σὰ χαζοὶ ν' ἀνεβαί

μη ψηλά σὰ νὰ τὸν εἶχε γρα-
πώσει ἓνα μεγάλο δίντζι. Ὑ-
στερα ξαφνικά τὸν εἶδαν νὰ τι
νάζεται πρὸς τὸ μέρος τῆς
λίμνης σὰν ἓνα ἄδειο σακκί
καὶ νὰ πέφτῃ στὸ νερὸ σηκώ-
νοντας πίδακες ἀπὸ ἀφρούς.

— Βαράτε!, φώναξε ἓνας.
Κάποιος πού δὲν τὸν βλέ-
πουμε τριγυρνᾷ ἀνάμεσά
μας. Ρίχνετε στὰ σπαραβά!
Κάποια ἀπὸ τὶς σφαῖρες μας
θὰ τὸν τσακίσῃ.

Οἱ κακούργοι τρελλοὶ ἀπὸ
φύθο καὶ ἀπόγνωσι ἀκούγον-
τας τὴν προσταγὴ ἄρχισαν
νὰ πυροβολοῦν. Μὰ οἱ σφαί-
ρες καὶ οἱ ἀκτίνες θανάτου
ποὺ ἐβγαίναν ἀπὸ τὶς κάννες
τῶν πιστολιῶν τοὺς δὲν μπο-
ροῦσαν νὰ βλάψουν τὸν Ἰζάφ
Ναϊλά! Ἀτρωτός καὶ ἀόρα-
τος ὁ Ὑπεράνθρωπος, σὰν
ἓνα παράξενο ἐξωτικό πουλί
μέσα στὴν πράσινη ἀστρο-
ναυτικὴ φόρμα του μὲ τὴν
κόκκινη μπέρτα στοὺς ὤμους
καὶ τὰ χρυσὰ κρόσια ν' ἀνε-
μίζουν, πραγματοποιοῦσε θε-
σματικὲς βουτιὲς βάζοντας
κάθε τόσο κι' ἀπὸ ἓναν κα-
κούργο ὡς στόχο. Οἱ γροθιές
του, ἴδια σιδερένια σφυριά,
σκῶρπιζαν τὸν πανικό γύρω
τους. Κάθε γροθιά τοῦ Ἰ-
ζάφ Ναϊλά συνέτριβε κι' ἓ-
να κρανίον ἢ τσακίζε ἓνα κορ-
μί.

— Εἶσαι ἀπελπισία!, φώ-
ναξε τὸ παιδί. Δὲν θ' ἀφήσης,
Ἰζάφ καὶ γιὰ μένα κανέναν;
Θὰ μπῶ κι' ἐγὼ στὸ χορό!
Δὲν γίνεταί νὰ κάθωμαι νὰ
βλέπω μόνο!

Σάλταρε ἀπὸ τὸ δέντρο
καὶ πρὶν προφτάσῃ ὁ Ὑπε-

ράνθρωπος νὰ τὸν ἐμποδίσῃ
μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι μπή-
κε στὴν ἄγρια μάχη. Λυσ-
σασμένοι οἱ κακούργοι ἀπὸ
τὰ ἄορατα χτυπήματα ποὺ
δέχονταν ρίχτηκαν τώρα ἅ-
πάνω στὸ παιδί.

— Ζωντανὸς μᾶς χρειάζε-
ται ὁ πιστιρικός!, διέταξε
κάποιος πού φαίνονταν ἀρχη-
γός. Θὰ τὸν πῶμε στ' ἀφεν-
τικό κι' ἐκεῖ θὰ τοῦ ἐξηγήσῃ
τὰ μυστήρια πράγματα ποὺ
γίνονται ἐδῶ σήμερα.

— Ἀμ' δὲ σφάξανε!,
φώναξε κοροϊδευτικά ὁ μι-
κρός. Νὰ μένῃ τὸ δύστυχο!

Πίεσε τὴν σκανδάλη καὶ
πυροβόλησε. Τὸ πιστόλι ὁ-
μως δὲν ἐκπυρσοκρότησε.
Νευριασμένος πέταξε τὸ πι-
στόλι καί, μὲ προτεταμένους
τὶς μικρὲς ἀλλὰ θαυματουργ-
γὲς γροθιές του, ἔριξε ἓνα
βλέμμα γύρω του. Εἶδε μού-
τρα ἄγρια νὰ πλησιάζουν καὶ
μάτια ποὺ γυάλιζαν ἀπὸ
τὴν λύσσα σὰν ἀναμμένα κάρ-
βουνα νὰ τὸν κυττάζουν. Πιο
ἐκεῖ εἶδε τὸν Ἰζάφ Ναϊλά.
Ὁρθὸς πίσω ἀπὸ τοὺς κα-
κούργους μὲ τὰ χέρια σταυ-
ρωμένα στὸ στήθος στεκόταν
ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἀόρατος
γιὰ ὅλους ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μί-
κυ. Ὁ Ἰζάφ Ναϊλά τοῦ ἔ-
κλεισε ἐπιδοκιμαστικά τὸ μά-
τι. Ὁ Μίκυ μολοντί δρισκό-
ταν σὲ δύσκολη θέσι χαμο-
γέλασε.

— Ἐν τάξει, Ἰζάφ!, φώ-
ναξε. Θὰ σὲ δοῶλω ἀσπρο-
πρόσωπο.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς συμμορι-
τες, πιὸ τολμηρὸς ἀπὸ τοὺς
ἄλλους, εἶχε πλησιάζει πε-

οι σπασότερο κραδαινώντας, σὰ ρόπαλο τὸ πιστόλι του. Ἦ-
τον ἓνας κρεμανταλάς ὥς ἐ-
κεί πάνω μὲ καμπουρωτὴ μύ-
τη καὶ γατίσια μάτια. Ὁ Μί-
κυ δὲν περίμενε νὰ πλησιά-
σῃ πιδὸ πολὺ. Βάχοντας σ'
ἐφαρμογὴ τὴν ἀλάνθαστη μέ-
θοδό του, τινάχτηκε μὲ σκυ-
φτὸ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα
στοὺς ὤμους του σὰν ζωντα-
νὴ βολίδα καὶ τὸ κεφάλι του
βρόντησε στὸ στομάχι τοῦ
κρεμανταλά ἄγρια.

— Αὐτὸ τὸ λένε κουτου-
λιά, φίλε!, φώναξε κοροῖδευ-
τικά. Πάρε κι' αὐτὴ τώρα
γιὰ νὰ εἶσαι ἐν τάξει!

ΕΝΑ ΠΑΡΑΣΕΝΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Ὁ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ μὲ τὰ
γατίσια μάτια βόγγησε
κι' ἔκανε μερικά δῆματα
πρὸς τὰ πίσω μεθυσμένος.
Ἀλλὰ, πρὶν συνάλθῃ, ὁ Μί-
κυ ἀναρρώθηκε καὶ σήκωσε
καὶ κατέδασε, μὲ τέχνη ποὺ
θα τὴ ζήλευε κι' ἓνας ἄσος
ἀκόμα τοῦ ρίγκ, τὴ γροθιά
του. Ἡ γροθιά τοῦ παιδιαῦ
ξεβίδωσε τὸ σαγόνι τοῦ κα-
κούργου. Ὁ κρεμανταλάς
οὐρλιασε σὰ συναχωμένο γου-
ροῦνι κι' ἔπεσε ἀπάνω στοὺς
ἄλλους.

Οἱ ἄλλοι ἐξαγριωμένοι τώ

Προχωροῦσαν μὲ προφυλάξεις. Ἡ Νάνσυ κρατοῦσε ἀπ' τὸ χέρι τὸν
Σέρινταν.

ρα περισσότερο για τὸ ρεζίλεμα τοῦ συντρόφου τοὺς ὤρμησαν βλαστημώντας. Τὸ παιδί εἶδε τὸν κλοῖδ νὰ στενεύη γύρω του ἀλλὰ δὲν δέλιασε. Οἱ γροθιές του ἄρχισαν νὰ κινοῦνται μὲ κεραυνοβόλο ταχύτητα. Πότε σальτάροντας σὰ λάστιχο, πότε σκυβοντας γιὰ νὰ φυλάγεται, πότε πηδώντας σὰν ἄκρο δάτης χτυποῦσε δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἐνῶ ταυτόχρονα δὲν σταματοῦσε νὰ τοὺς κοροϊδεύη.

— "Αρπάξε κι' αὐτὴν ἐσύ!", φώναζε. Κι' αὐτὴ δική σου εἶναι! Πῶς σοῦ φαίνεται; τὸ μπουκέτο φίλε;

"Αφρίζαν ἀπὸ λύσσα οἱ κακοῦργοι. Ὁρμοῦσαν κάθε τόσο ἄγρια, ἀλλὰ ὀλοένα καὶ ἀναγκάζονταν νὰ ὑποχωρήσουν. Ἦταν ἐφτά κι' ἦταν μόνος ὁ Μίκυ. Κι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἦταν πού τοὺς ἔκανε σὰν τρελλούς. "Ἐξαλλοὶ ἀπὸ θυμὸ ἔχαναν τὴν ψυχραῖμία τοὺς καὶ ἦταν φορὲς πού ἔπεφταν ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλο, καθὼς τὸ παιδί πού βρισκόταν ἀνάμεσά τοὺς γλυστροῦσε σὰ χέλι.

— "Αἰδία κουράζεσαι!", γρύλλισε κάποιος. Στὸ τέλος θὰ παραδοθῇς, βυζανιάρικο! Λοιπὸν σταμάτα νὰ κάνης τὸν ἐξυμνο! Σὲ λίγο θὰ θάλης τὰ κλάματα!

— Μὴ μοῦ τὸ λὲς γιατί θὰ λιγοθυμῶω!, ἀποκρίθηκε εὐθύμα ὁ Μίκυ.

Καὶ καθὼς μιλοῦσε μ' ἕνα πῆδημα γαντζώθηκε στοὺς ὤμους ἐκείνου πού τὸν ἀπει-

λοῦσε καὶ τίναξε τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ ἔμπρός. Ἦταν μιὰ ὑπέροχη κεφαλιά!

— Αὐτὴ εἶναι φιλοκρεμαστή κουτουλιά!, φώναξε τὸ Ἑλληνόπουλο. Σ' ἄρεσε; Ὁ συμμορίτης βλαστήμησε φτύνοντας μερικά δόντια καὶ σήκωσε τὸ πιστόλι του. Τὸ παιδί ἔσκυψε καὶ τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω. Τὸ πιστόλι τοῦ συμμορίτη χτύπησε σὰ ρόπαλο τὸ κεφάλι ἐνὸς ἄλλου πού βρισκόταν δίπλα του.

— "Ὦχι!, φώναξε ὁ ἄλλος συμμορίτης. Γιατί βαρῆς, μωρέ;

Οἱ δυὸ συμμορίτες ἀρπάχτηκαν καὶ κύλησαν στὸ ἔδαφος παλεύοντας. Τὸ παιδί γέλασε.

— "Ἔτσι μπράβο!, φώναξε. Ἔτσι μέ... ξεκουράζεστε λίγο!

Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ἐνοιωσε κάτι βαρὺ νὰ πέφτῃ στὸ κεφάλι του. Ἕνας ἀπὸ τοὺς κακοῦργους εἶχε πλησιάσει ὑποῦλα πίσω του καὶ τοῦ κατάφερε ἕνα δυνατὸ χτύπημα μὲ τὴ λαβὴ τοῦ ὀπλοῦ του στὸ κρανίον. Τὸ παιδί ἔδωλε ἕνα δογητὸ κι' ἐνοιωσε νὰ ζαλίζεται. Τὰ γόνατά του λύγισαν. Οὐρλιαχτὰ χαρὰς ἀντήχησαν. Οἱ συμμορίτες ὠρμήσαν σὰν κοράκια ἀπάνω του. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως γούρλωσαν τὰ μάτια καὶ τὰ οὐρλιαχτὰ χαρὰς μεταβλήθηκαν σὲ γρυλίσματα. Κάτι παράξενο καὶ ἀπίστευτο ἔγινε πάλι...

Ὁ Ἰζάφ Ναῦλα εἶχε ἀπὸ

βαι σὺν ἀστραπή. Βλέπον-
τας τὸν Μίκυ νὰ κινδυνεύη,
μ' ἕνα πῆδημα, ὁ ἀόρατος Ὑ-
περάνθρωπος βρέθηκε κοντά
του καὶ οἱ κακούργοι εἶδαν
ξαφνικὰ τὸ παιδί νὰ ταξι-
θεύῃ στὸν ἀέρα μισολιπόθυ-
μο. Ὁ Ἰζάφ Ναϊλά εἶχε ἀρ-
πάξει τὸν Μίκυ. Τὸν πῆρε
μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τους καὶ
τὸν ἀκούμπησε ἀπαλὰ ἐκ-
τὸ μέτρα πρὸς ἐκεῖ, ἀπάνω
στὴ χλόη. Ὑστερα, μὲ μά-
τια πού λάμπανε, τίναξε τὰ
πόδια καὶ τὰ χέρια του. Ἡ
κόκκινη ἱμπέστα του μὲ τὰ
χρυσὰ κρόσια ἀνέμισε γιὰ λί-
γο στὸν ἀέρα. Ὁμισησε κι'
ἔφτασε πάνω ἀπὸ τοὺς σα-
τισμένους συμμορίτες. Ζυ-
γώσθηκε γιὰ μερικά δευτε-
ρόλεπτα καὶ ρίχτηκε ἀσυγ-
κράτητος ἀπάνω τους. Οἱ φο-
βερὲς γροθιὲς τοῦ Ἰζάφ Ναϊ-
λά κινήθηκαν πολὺ γοργά.
Ἐνας ἄγριος πανικὸς κυοί-
νει τοὺς συμμορίτες καθὼς
ἐνοιῶσαν νὰ προσγειῶνται
ἀπάνω τους τὰ σιδερένια
σφυριά χωρὶς νὰ τὰ βλέπουν.
Σὺν τρολλοὶ ἀγρίσαν πάλι
νὰ πυροβολοῦν. Ἀλλὰ τοῦτο
ἦταν ἕνας μάταιος κόπος.
Γιὰ τὸ κομὶ τοῦ θρυλικοῦ
Ὑπεράνθρωπου. Ἀόρατο, ἔ-
στελνε πίσω πρὸς σφαῖρες καὶ
τὶς ἀκτίνες θανάτου πού ἐ-
βγαίναν ἀπὸ τὰ ὄπλα τῶν
κακούργων. Τίποτα δὲν μπο-
ροῦσε νὰ τὸν πειράξῃ. Ἀ-
πρόσβλητος καὶ ἀσυγκράτη-
τος ὁ Ἰζάφ Ναϊλά βιαζόταν
τώρα νὰ τελειώσῃ. Εὗρισκε
τῶς παρατράβηξε τὸ παιχνί-
δι...

ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΗ ΓΗ

ΥΣΤΕΡΑ ἀ-
πὸ λίγο ἢ μᾶ-
χη εἶχε πᾶ-
ρει τέλος. Γύ-
ρω ἀπὸ τὸ
προσγειωμέ-
νο ἀστρό-
πλοιο τοῦ Σέ-
ρινταν ὁ τόπος νέμισε ἀπὸ
ἄψυχαι κορμιά. Ὁ «Πρωτεύς
I». τὸ καταδικτικὸ σκά-
φος τῆς Διαπλησνητικῆς Ἀ-
στυνομίας τῆς Γῆς, δὲν θὰ
πῆγαινε στὰ ἐλογαστήσια ἐ-
ρκευνῶν τοῦ Γκάρφεν. Εἶχε ση-
εῖ χάρις στὴν παρουσίᾳ καὶ
τὴν κεραυνοβόλο ἐπέμβασι-
τοῦ Ἰζάφ Ναϊλά. Οἱ ἀνθρω-
ποι πού εἶχαν ἐρθεῖ νὰ τὸ
παρалаβῶν ἦταν τώρα νε-
κροὶ ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ
Ὑπεράνθρωπου καὶ ὁ ἀπαί-
σιος ἐγκληματίας πολέμου
Ἐοιχ Γκάρφεν, πού εἶνε τε-
θῇ ἐκτὸς νόμου ἀπὸ τὴν Γῆ
τῆς Κοινοπολιτείας. Ἄδικα θὰ
περίμενε τὴν ἐπιπροσφῇ τους.
Ὁ Γκάρφεν δὲν θὰ μάθαινε
ποτέ τὸ μυστικὸ πού ἔκρυ-
βαν οἱ μηχανεὲς καὶ ὁ ὀπλι-
σμὸς του.

Ὁ Ἰζάφ Ναϊλά καθόταν
τώρα δίπλα στὸν Μίκυ πού
εἶχε ἀνοίσει νὰ συνέρχεται.
Τὸ παιδί ἄνοιξε τὰ μάτια
καὶ χαμονέλασε καθὼς εἶδε
τὸν Ὑπεράνθρωπο κοντά του.
— Τί ἀπέγινε, Ἰζάφ; ρώ-
τησε.

— Ἐν τάξει ὅλα, πιτσι-
ρῖκο! Οἱ συμμορίτες ἔπαψαν
νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ ἐν-
κόσμια. Ὁ στρατὸς τοῦ Ἐ-

ριχ Γκάρφεν λιγότεψε κατά είκοσι καθάρματα. Δέν τὰ καταφέραμε άσκημα. Νομί- ζω πώς τελειώσαμε.

— Ξεχνάς τούς άλλους, 'Ιζάφ;

— Ο 'Υπεράνθρωπος άναστή- κωσε τούς ώμους.

— Δέν είναι ώρα για τούς άλλους άκόμα!, άπο- κρίθηκε.

— Κι' όμως κάτι μου λέει, επέμεινε τὸ παιδί, πώς ὁ κύριος Σέρνιταν, ἡ δεσποινίς Νάνσυ κι' ὁ καθηγητής Σούλ- λιβαν βρίσκονται σὲ φοβερό κίνδυνο.

— Σύμφωνα, Μίκυ. 'Αλλά νύχτωσε. Καί πρέπει νά ξε- ρης ὅτι, πρὶν ξημερώση, τί- πποτα δέν μπορούμε νά κά- νουμε.

— Γιατί; ἀπόρησε ὁ Μίκυ.

— 'Εχω κι' ἐγὼ τὰ μυσ- τικά μου!, ἀπάντησε ὁ 'Ι- ζάφ Ναϊλά χαμογελώντας. Δέν πρέπει νά ρωτᾷς περισ- σότερα.

Τὸ παιδί δέν μίλησε. Εἶχε ἀρχίσει πραγματικά νά νυ- χτώνῃ. Τὰ πρῶτα σκοτάδια ἄρχισαν νά πέφτουν πάνω στήν ἐπιφάνεια τοῦ ἀγνώ- στου αὐτοῦ ἀστρου ὅπου εἶ- χε ἐγκαταστήσει τὸ στρατη- γεῖο του καί τὰ μυστικά-ἐρ- γαστάσια ὀπλων ὁ ἀπαίσι- ος 'Εριχ Γκάρφεν. Μιά πη- χτὴ γκρίζα ομίχλη ταξίδευε χαμηλά στὸ ἔδαφος καί μιὰ διαπεραστικὴ παγωνιά πότι- ζε τίς πλαγιές τῶν λόφων καί τὰ δέντρα μὲ τὰ δελονοειδῆ φύλλα. 'Ἡ διαφάνεια τῆς ἀ- τμοσφαίρας, πού ἔδινε ἕναν χαρούμενο τόνο στὸ εἶδυσία-

κό τοπίο τὴν ἡμέρα, εἶχε χαθῇ τώρα. Τὰ νερά τῆς λι- μνῆς τῶν Ψαρανθρώπων εἶ- χαν πάρει ἕνα σκούρο μολυβι- χρώμα κι' ἔτσι ἀσάλευτα κα- εἰς ἦταν ἑμοιαζαν μὲ μιὰ πε- θαμένη θάλασσα. Ψηλά τρε- μόφεγγαν θαμπὰ πολλὰ ἀ- στρα. 'Ενα ἀπὸ τὰ ἀστρα αὐτὰ ἔπρεπε νά εἶναι καί ἡ Γῆ.

Μιὰ ἀπόλυτη ἡσυχία ἄπλω- νόταν σ' ὅλα τὰ γύρω. Κι' ὁ Μίκυ ἔνοιωθε μὲν ἀκατα- νίκητὴ ἀνάγκη νά κοιμηθῇ. Οἱ περιπέτειες κι' οἱ ἀγωνι- ες τοῦ τελευταίου εἰκοσιτε- τραώρου τὸν εἶχαν κουράσει φοβερά. 'Ενοιώθε μιὰ δυνα- τὴ σωματικὴ κουρασσι καί μιὰ βαρειά θλίψι στήν καρ- διά. Οἱ φίλοι του ἦταν στὰ χέρια τοῦ 'Εριχ Γκάρφεν κι' ἕνας θεὸς μονάχα ἤξερε τί τοὺς περίμενε. 'Ἦταν βέβαι- ος πὼς κινδύνευαν. Κι' αὐ- τὸς ἦταν ἀνίκανος νά τοὺς βοηθήσῃ. Μονάχα ὁ 'Ιζάφ Ναϊλά ἂν ἤθελε. Ἀλλὰ ὁ 'Υ- περάνθρωπος κοιμόταν τώρα ξαπλωμένος πάνω στὴ χλόη μπαῦλντισμένος ἀπὸ τὴν ἄ- γρια μάχη πού εἶχε δώσει.

Τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ μι- σόκλεισαν μὰ σχεδὸν ἀμέ- σως ἀνοίξαν πάλι. 'Ενας γινώριμος δόμβος ἔφτασε στ' αὐτὰ του. 'Ανασηκώθη- κε καί προσπάθησε μὰ μαν- τέψῃ ἀπὸ πού ἐρχόταν αὐ- τὸς ὁ θάνατος. Τὸ θέλημα τοῦ στηλώθηκε στὸ ἀστρο- πλοιο πού μερικὰ μέτρα πιο- ἐκεῖ ἔστεκε ὅσημο κι' ἐγκα- ταλειμμένο. Στήλωσε τ' αὐτί. Δέν ἦταν δυνατόν νά γελιέ-

ται. Ὁ δόμος ἐρχόταν ἀπὸ τὸν «Πρωτεύς». Κάτι φτεροκόπησε χαρούμενα μέσα του. Αὐτὸς ὁ δόμος ἦταν πολὺ γνώριμος στὸν Μίκυ. Ἦταν ἡ διακεκομμένη κλήσις τῆς τηλεοπτικῆς συσκευῆς.

— Καλοῦνε τὸν Σέρινταν σ' αὐτοῦρα!, εἶπε.

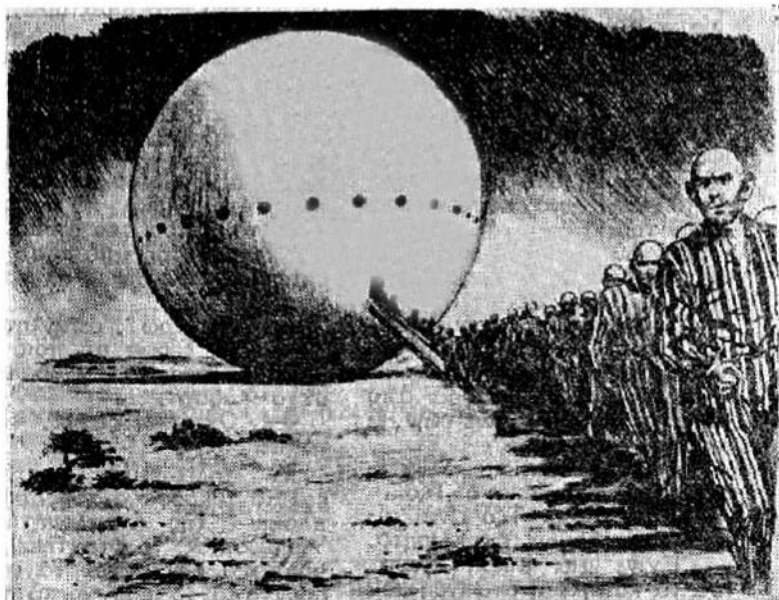
Εὐπνίστηκε τὸν Ἰζάφ Ναϊλά καὶ τρέξανε μαζὶ στὸ ἀστρόπλοιο. Μπήκανε μέσα. Τὸ παιδί εἶχε δίκιο. Τὸ μικρὸ κόκκινο φωτάκι πάνω ἀπὸ τὸ κοντράν τῆς τηλεοράσεως ἀναδόσθηκε καὶ τὸ μικρόφωνο τῆς συσκευῆς καλοῦσε συ-

νεχῶς ζητώντας ἐπαφή. Τὸ Ἑλληνόπουλο ὤρμησε στὸν διακόπτη καὶ τὸν γύρισε. Στὴν ὀθόνη τῆς τηλεοράσεως ἄρχισαν νὰ τρεμποαίζουν μερικὲς εὐθεῖες, καμπύλες καὶ τεθλασμένες κι' ὕστερα τὸ χοντρὸ πρόσωπο ἑνὸς ἀνθρώπου μπουλιπὸγκ πού γάγγιζε φάνηκε.

— Ὁ ἱσπéκτορ Χόδαρτ!, φώναξε χαρούμενα τὸ παιδί.

Ἄρπαξε τὸ μαγνητόφωνο καὶ μίλησε.

— Ἐδῶ ἀστρόπλοιο «Πρωτεύς»! Ἐδῶ «Πρωτεύς». Ὁ-μῖλητε!

Ἀπὸ ἓνα σφαιρικὸ ἀστρόπλοιο ἔβγαιναν πολλοὶ ἄνθρωποι μὲ ριγωτὲς φόρμες.

Τὸ μπουλντόγκ γάδγισε ἀγρία.

— Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ, Σέρινταν, ἐσένα καὶ ὅλη τὴν κορέα σου! Ἀγωνίζομαι εἰκοσι ὥρες νάρθω σὲ ἐπαφὴ μαζί σου! Τί ἔγινες; Γιάτὶ δέβαα στὴν Ἀφροδίτη δὲν εἶσαι. Τὰ φυλάκιά μας στὸν πλανήτη αὐτὸν οὔτε σὲ εἶδαν οὔτε σὲ ἄκουσαν! Πού βρίσκεσαι λοιπόν; Ἄν σ' εἶχα στὰ χέρια μου!

Τὸ παιδί πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀνάσα γιὰ νὰ βρῇ κουράγιο νὰ ἀπαντήσῃ. Γὰ εἶχε χάσει μ' αὐτὰ τὰ ἀγρία γαδύσματα.

— Δὲν εἶμαι ὁ Σέρινταν, ἰνσπέκτορ!

— Τότε ποῖς σαπανῶς εἶσαι;

— Εἶμαι ὁ Μίκυ.

— Πού εἶναι ὁ Σέρινταν; Φώναξέ τον ἀμέσως νὰ τσακιστῇ νάρθῃ στὸ μαγνητόφωνο! Θέλω νὰ κουδεντιάσω μαζί του.

— Δυστυχῶς, ἀπάντησε τὸ παιδί. Ὁ κύριος Σέρινταν δὲν εἶναι σὲ θέσι.

Τὰ μάτια τοῦ μπουλντόγκ ποὺ γάδγισε στὴν ὁδὸν τηλωράσεως σκοτεινίσαν καὶ ἡ φωνὴ ἔτρεμε εὐλαφῶς ἀπὸ ἀγωνία καθὼς ἔκανε τὴν ἐρώτησι.

— Τί; Δὲν πιστεύω νὰ ἐπαθε τίποτα κακὸ ὁ Τζό...

— Ὁ κύριος Τζό εἶναι αἰχμάλωτος, κύριε ἐπιθεωρητά. Ἐγὶνε μιὰ μικρὴ σίαπη, σὰ νὰ κόπηκε ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μιλοῦσε ἀπὸ τὸ καντράν. Ὑστερα ἡ φωνὴ ἔγινε πάλι γάδγισμα.

— Καὶ ποῖς τόλμησε λοιπὸν νὰ τὰ βάλλῃ μὲ τὸ Τζό!

— Ὁ Ἐρίχ Γκάρφεν, ἰνσπέκτορ!

— Μὲ δουλεύεις, πιτσοῦ-κο, κι' ὅταν γυρίσῃς στὴ Γῆ θὰ σοῦ σπᾶσω τὸ δίχως ἄλλο τὰ μούτρα! Ὁ Γκάρφεν ἔγινε ψητὸς στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα πρὶν τρία χρόνια.

— Δὲν ξέρω τί ἀκριβῶς συνέβη, κύριε ἐπιθεωρητά, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἄκουσα, ἀπάντησε δειλὰ ὁ Μίκυ. Σὰς λέω τὰ πράγματα ὅπως ἔχουν. Ὁ κύριος Τζό, ἡ δεσποινὴς Νάινσυ καὶ ὁ καθηγητὴς Σούλινσον, ποὺ τὸν ψαρέψαμε ναυαγὸ ἀπὸ διίστημα, εἶναι αἰχμάλωτοι.

— Καὶ πού εἴσαστε τώρα;

— Σ' ἓνα ἄστρο!

— Πῶς τὸ λένε αὐτὸ τὸ ἄστρο;

Τὸ παιδί ξεροκατάπιε. Μὴ πῶς ἤξερε πῶς τὸ λέγανε αὐτὸ τὸ ἄστρο ἀπὸ ὁποῖο εἶχαν ἀναγκασθῇ ὑπὸ τόσο μυστηριώδεις συνθήκες νὰ προσγειωθῶν; (*)

— Δὲν ξέρω!, ἀπάντησε.

— Δὲν ξέρεις σὲ ποιο ἄστρο βρίσκόσαστε; οὐρλιασε ὁ Χόβαρτ.

— Ὅχι δὲν ξέρω!, εἶπε τὸ παιδί.

Ἡ τηλεοπτικὴ συσκευή καὶ τὸ μικρόφωνο τοῦ ἄστρου πλοῖου τῆς Διαπλανητικῆς Αστυνομίας τρανάχτηκε ἀγρία καὶ κινδύνεψαν νὰ σπᾶσουν ἀπὸ τὸ μπουγγρητὸ τοῦ

(*) Διάβασε τὸ τεῖχος τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἰς ἀνταπόκρισιν.

μπολιντόγκ που σχεδιαζόταν στην όθνη.

— Είσαι ένα γουρούνι και μισό, Μίκυ! Θα τὰ πούμε μιὰ ἄλλη μέρα που θὰ ἔχω καιρό. Θα σοῦ δώσω ἕνα ὠροῖο μωθηματάκι! Ἔτσι ἄλλη φορά θὰ μάθης ὅτι δὲν πρέπει νὰ παίξεις μαζί μου! Οὔτε μὲ τοὺς κατοίκους τῆς Νέας Ὑόρκης που περνοῦν στιγμὲς φριχτῆς ἀγωνίας.

— Τί συμβαίνει στὴ Νέα Ὑόρκη, κύριε ἱσπέκτορ; ρώτησε τὸ παιδί χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι σπενωχωρήθηκε ἀπὸ τὸ ὠροαῖο ἐπίθετο μὲ τὸ ὁποῖο τὸ στόλισε ὁ Χόβαρτ γιατί ἤξερε πὼς ὅσο φωνακλᾶς κι' ἂν ἦταν ὁ ἐπιθεωρητής, στὸ βάθος εἶχε χρυσὴ καρδιά. Συμβαίνει τίποτα σοβαρό, κύριε ἐπιθεωρητά;

— Ναί!, μούγγρισε ὁ Χόβορτ. Συμβαίνει κάτι πολὺ σοβαρό. Βοέχει ἱπταμένους δίσκους μὲ ταρατανθρώπους στὴ Νέα Ὑόρκη!

Ὁ Μίκυ γούρλωσε τὰ μάτια καὶ κάτι πῆγε νὰ ρωτήσῃ πάλι ἀλλὰ ὁ ἱσπέκτορ τῆς Διαπλανητικῆς Αστυνομίας δὲν εἶχε φανόταν καμμιὰ διάθεσι νὰ συνεχίσῃ τὴν κουβέντα. Ἀκούστηκε ἕνα κοινὸ γάβγισμα καὶ ἡ μικρὴ του χάθηκε ἀπὸ τὴν ὁθόνη τῆς τηλεοράσεως. Τὸ κόκκινο λαμπιόνι χάθηκε κι' ἄρχισαν νὰ ἀναδοσβήνουν τὰ πράσινα φωτάκια που ἔ-

δειχναν πὼς διεκόπη ἡ ἐπαφή. Ὁ Μίκυ γύρισε τὸν διεκόπτη.

— Ἐνας Θεὸς μονάχα ξέρει τί γίνεται ἐκεῖ κάτω!, ἀναστέναξε.

ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΗΤΑΝ ΚΑΤΙ πραγματικὰ παράξενο αὐτὸ που συνέβαινε στὴ Νέα Ὑόρκη ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Λίγο πρὶν ἐπυερώσει ἡ μεγάλῃ πολίτεια ζύπνησε μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα κολλάσεως. Ὁ οὐρανὸς γέμισε ἀπὸ κίτρινες ἀστραπὲς καὶ ἐκνευριστικὲς ἐκπυροσροτήσεις πυραύλων. Τὸ ραντὰρ τῆς Ἀστροναυτικῆς Ὑπηρεσίας εἶσε συλλάβει ὑποπτες κινήσεις στὸν οὐρανὸ καὶ τὰ ἀστρόπλοια τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο ἀπογειώθηκαν γιὰ νὰ προσδιορίσουν τί ἦταν αὐτὰ τὰ ὑποπτα ἀντικείμενα που πλησίαζαν στὴν μαθητηκὴ ἑλῆ τῆς Γῆς. Καὶ τὰ εἴκοσι ὅμως ἀναγκαστικὰ διαπλανητόπλοια που εἶχαν ξεκινήσει ἀπὸ τὰ πυραυλοδρόμια τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπαψαν νὰ ἔχουν ἐπαφή καὶ νὰ δίνουν σημεῖα ζωῆς δέκα λεπτά μετὰ τὴν ἀπογειώσιν τους.

— Κάτι γίνεται στὰ ἐξῆντα χιλιάδες χιλιόμετρα!.

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ

γυάλισε ὁ Χόβαρτ ὅταν τὸν εἰδοποίησαν πὺς κανένα ἀπὸ τὰ ἀπογειωθέντα ἀστρόπλοια δὲν ἀπαντοῦσε στὶς κλήσεις τῶν σταθμῶν. Σ' αὐτὸ τὸ ὕψος πρέπει νὰχοὺν φτάσει τὰ σκάφη μας μέσα σὲ δέκα λεπτά. Γιὰ νὰ μὴν ἀπαντοῦν σημαίνει πὺς ἡ χάθηκα ἢ ἀπῆλθαν ἀνεπαρκῶς βλάβες τὰ ὑπερηχητικὰ στοιχεῖα τους. Ἄν συνέβαινε βέβαιως τὸ τελευταῖο, εἶνα ἡ δυὸ ἀπὸ τὰ ἀστρόπλοια θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν νὰ μᾶς ἐνημερώσουν. Πολὺ φοβόμασ' λοιπὸν πὺς συμβαίνει τὸ πρῶτο καὶ τὰ πράγματα τα εἶναι πολὺ δυσάρεστα.

Ὅτι τὰ πράγματα ἦταν πολὺ δυσάρεστα δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Κι' αὐτὸ ἀποδείχτηκε σὲ μιὰ ὥρα ἀργότερα, ὅταν ἓνα πλῆθος ἀπὸ ἱπταμένων δίσκους φάνηκαν νὰ ταξιδεύουν πάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοξύστες τῆς πόλεως. Τὰ μεγάφωνα καὶ οἱ σειρήνες συναγερμοῦ ἀντήχησαν ἐνῶ ὁ κόσμος πανικόβλητος ἔτρεχε στὰ θωρακισμένα καταφύγια. Οἱ δρόμοι γέμισαν ἀπὸ προσόγγιμους ἀνθρώπους, ἀντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ τοῦ ξεφώνιζαν τρομαγμένοι καὶ τουρτουρίζοντας ἀπὸ τὴν παῖνή ὕγρασία. Ὅλοι σχεδὸν εἶχαν πεταχθῇ ἀπὸ τὰ κρεβάτια τους κι' ἔτρεχαν μὲ τὰ νυχτικά τους καὶ τὶς πυτζάμες του πρὸς τὶς τσιμεντένιες στοῖες τοῦ ὡδηγοῦσαν σὲ διακόσια μέτρα βάθος ἀπὸ τὸ ἔδαφος, στὰ καταφύγια μὲ τοὺς χαλύβδινους τοίχους γιὰ τὴν προστα-

σία ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια καὶ τὶς βόμβες ἀκτίνων.

Οἱ ἱπτάμενοι δίσκοι μέσα στὸ μισοσκόταδο ἀσπράφτον σὰν ἀσῆμι καὶ πετοῦσαν κίτρινες φωτεινὲς δέσμες πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Ἐκεῖνοι ποὺ ἐπέβαιναν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ πιλοτοῦσαν τοὺς δίσκους εἰδείχναν μιὰ καταπληκτικὴ περιφρόνησι πρὸς τὸν κίνδυνο καὶ ἀδιαφοροῦσαν γιὰ τὰ φονικά βλήματα ποὺ ἐξετόξευαν ἐναντίον τους οἱ πυροβολαρχίαι ἀμύντης τῆς πόλεως. Τὴν ἴδια περιφρόνησι καὶ ἀδιαφορία εἰδείχναν καὶ πρὸς τὰ διασταυρούμενα πλέγματα ἀποσυμθετικῶν ἀκτίνων προστασίας τοῦ πλανήτου καὶ πρὸς τὰ φράγματα τῶν ἀοράτων ἐναισθίων ἡλεκτροχημικῶν μαρκῶν.

— Κανένα ἀπὸ τὰ μέσα ἀμύντης δὲν ὠφέλει! Ἐκανε γεμάτος ἀπελπισία ὁ Χόβαρτ καθὼς ἀκουγε τὶς ἀναφορὲς τοῦ ἔρχονταν ἀπὸ τὰ διάφορα σημεία τῆς πόλεως. Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ὅν κα ταλαβάρη τί μοῦ γίνεται! Αὐτοὶ οἱ ἐπιδρομεῖς τοῦ ἔρχονται ἀπὸ τὸ διάστημα πρὸς τὴν πόλιν καὶ εἶναι φοβεροὶ καὶ ἀκαταμάχητοι καὶ νὰ ἔχουν μέσα ἐξουδετερώσεως ὅλων τῶν ὅπλων μας. Διαφορετικὰ δὲν ἐξηγεῖται τὸ ποῖγμα. Ἐνας Θεὸς μονάχα ξέρει τί μᾶς περιμένει.

Ἀλλὰ τὸ κακὸ βρισκόταν ἀκόμα στὴν ἀρχὴ του. Γιατί λίγο ἀργότερα ἄρχισαν νὰ παρουσιάζωνται τὰ πράγματα χειρότερα. Πέντε ἀπὸ τὰ ἀστροσκάφη τῆς Γῆνης

Καινοπολιτείας που δοκίμασαν να πλησιάσουν τους ιπταμένους δίσκους όταν έφτασαν σε μιάν ωρισμένη απόσταση απ' αυτούς τυλίχτηκαν σε πορτοκαλίες φλόγες και κατέπεσαν σαν φλογισμένα μετέωρα. Ταυτόχρονα μερικά ιπτάμενα τσέκς που έτοιμάζονταν να απογειωθούν τινάχτηκαν στον άερα κεραυνόβλημένοι από μιάν βροχή στη ακτινοβολία κι' έγιναν στάχτη. Πολλά κτίρια έξω του χάθηκαν μέσα σε μιάν γκρίζα ομίχλη. Κι' όταν η ομίχλη αυτή έπαψε να υπάρχει τα κτίρια—ταράτσιοι ούρανοξύστες με εκατό και πεοισσότερα πατώματα και νιλάδες ένοικους—είχαν χαθή και στη θέα τους είχαν απομείνει ένας σωρός από λυωμένο τσιμέντο, σίδερα και εύλα. Ό σωρός αυτός είχε την εμφάνιση μιās λάδας ή φαιστείου που κόχλαζε και κάπνιζε.

Τα στρατεύματα κορούσεως και οι περιπολίες της Διαπλανητικής Αστυνομίας που κυκλοφορούσαν στους δρόμους άρχισαν να παρουσιάζουν σημεία πανικού και πολλοί στρατιώτες και άστροκαύτες αστυνομικοί φάνηκαν ξαφνικά να χάνουν το λογικό τους. Άρχισαν να τρέχουν εδώ κι' εκεί πετώντας τον έπλισμό τους και βγάζοντας άναερθρες κραυγές. Μονάχα αυτές με άτασάλεια νεύρα μπορούσαν να άντέξουν σ' αυτό το θέσμα.

Ό ίνσπέκτορ Χόδαρτ ήταν

ένας άντρας με χαλύβδινα νεύρα. Όμως, μολοντί είχε αντιμετώπισει μέχρι τότε άπειρες περιπτώσεις επιθέσεων εξωκόσμων πλασμάτων ένοσίων της Γής, ένοιωθε έξασκετικά άσκημα αυτή τη φράα γιατί δεν είχε κοντά του τον Τζος Σέρινταν, τον θρυλικό και άτρόμητο άστροναύτη ντέτεκτιβ, που τον είχε βγάλει άσπροπόδσωπο σε πολλές παρόμοιες υποθέσεις. Και η παρουσία του Σέρινταν ήταν άκοκτι σε κάθε περίπτωση να έυωνόση και να συγκρατήσει το ήθικό των άνδρών του. Άλλά ο δάσημος ιτέτεκτιβ των ούρανων ήταν πολύ μακριά. Όδηγώντας τον «Πρωτέα II» κατευθυνόταν προς τον πλανήτη Άφροδίτη για να πάση άπάντησι σ' ένα σίνιγμα (*). Άμλλητος με μιή έκφραση θυμωένοι μπουλντόγκ ο Χόδαρτ βρισκόταν τώρα στο θεωακι... μένι σούκκιητό του που διέσχζε με έλιγγιώδη τανύτη τα τους δρόμους της Νέας Υόρκης. Το θέσμα των τοελών στρατιωτών που συναντούσε κάθε τόσο έκαναν την πνή του να σπαράζει απή θλίψη και να φουσκώνη απή μαν άτυγκοάστη αογή. Ήταν βέβαιος για τους άνδρες

(*) Οι παγκτικοί άναγνώστες του Ύπερανθρώπου έέρουν ότι ο επιθεωρητής της Διαπλανητικής Αστυνομίας δεν είχε μάθει ακόμα πώς ο ντέτεκτιβ είχε προσγειωθεί σ' ένα άγνωστο άσπρο και πώς ίσασόταν αηχάλωτος στα χέρια του σατανικού Έριχ Γκάρφεν.

του ὁ Χόβαρτ καὶ δὲν εἶχε καίμινά ἀμφιβολία πὺς αὐτὰ τὰ κρούσματα πανικού κατὰ τρέλλας ἦταν ἀποτελέσματα μυστηριοδῶν καὶ ἀνεξήγητων ἐπιδράσεων ποὺ προέρχονταν ἀπὸ τὰ ἀστροσκάφη, τοὺς ἵπταμένους δίσκους, τῶν ἐξωκόσμων πλασμάτων ποὺ πραγματοποιοῦσαν αὐτὸ τὸ ξημέρωμα μὲ ἀπὸ τις πιὸ ἀγριες ἐπιθέσεις ἐναντίον τῆς Γῆς...

— Βάν!, γρύλλισε.

Ὁ ἀρχιφύλαξ ποὺ καθόταν δίπλα του γύρισε καὶ τὸν κύτταξε. Τὸ βλέμμα τοῦ Χόβαρτ ἦταν προσηλωμένο σ' ἓνα σημεῖο τοῦ οὐρανοῦ, πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸν σημῆμα τῆς πόλεως. Ὁ ἀρχιφύλαξ παρακολούθησε τὸ βλέμμα τοῦ ἱσπέκτορος καὶ ἀποροίγησε. Τριάντα καὶ περισσότεροι ἵπταμένοι δίσκοι βρίσκονταν πάνω ἀπὸ τὸ μεγάλο συγκοιτηματὸν τῶν κτιρίων τῆς παιδουπόλεως τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἵπταμένοι δίσκοι ἦταν σκορπισμένοι σὲ ἄλλα σημεία ἀπασχολώντας τις δυνάμεις ἀμύνης τῆς Γῆινης Κοινοπολιτείας αὐτὰ τὰ τριάντα ἐξωκόσμημα ἀστροπλοία εἶχαν συγκεντρωθῇ πάνω ἀπὸ τὴν παιδουπόλιν καὶ διέγραφον κύκλους σὰν ἀρπакτικά ὄνεια ποὺ ἦταν ἐτοιμα νὰ ἐφορμήσουν.

— Τὰ παιδιά! Πᾶνε γιὰ τὰ παιδιά!, ξεφώνισε ὁ ἀρχιφύλακας.

Ὁ Χόβαρτ ἦταν ἤδη βέβαιος γι' αὐτό.

— Ναί, Βάν!, μούγγρισε. Τὰ παιδιά κινδυνεύουν!

Ἡ ΠΑΙΔΟΥΠΟΛΙΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Τὸ ΠΡΟΣΩΠΟ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ πῆρε μὴν ἄγρια ἐκφράσι. Ἦξερε καλὰ τί ἐσήμαινε αὐτό. Πρὶν ἀπὸ

εἴκοσι χρόνια μὴ παρόμοια ἐπίθεσι εἶχε γίνει ἐναντίον τῆς Γῆς καὶ πάλι ἀπὸ ἵπταμένους δίσκους. Οἱ ἵπταμένοι δίσκοι μὲ πλήρωμα ἀπὸ ἀγκώστα καὶ ἐξωκόσμημα πλάσματα εἶχαν πραγματοποιήσει τότε μίαν ἀπὸ τις πιὸ ἀπαίσιες πράξεις ποὺ ἀνέφερε ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία τοὺς τελευταίους αἰῶνες. Εἶχαν ἀπαγάγει πεντακόσια παιδιά ἀπὸ τὸ ὄρφανοτροφεῖο τῆς Λυὼν στὴ Γαλλία καὶ εἶχαν ἐξαφανιστῇ μαζί τους στὸ διάστημα. Κανεὶς δὲν εἶχε μάθει ποτὲ τίποτα γι' αὐτὰ τὰ παιδιά. Κανεὶς δὲν ἤξερε τί ἀπέγιναν.

Ὁ Χόβαρτ μὲ σφίχτα δόντια καὶ μάτια ποὺ ἐβγαζον ἀστραπὲς κατεύθυνε τὸ αὐτὸ κίνητό του πρὸς τὴν παιδουπόλιν, ἐνῶ ταυτόχρονα ἀρχίσε νὰ μιλᾷ βιαστικὰ μپροστα στὸ μικρόφωνο τοῦ ραδιοτηλεφώνου του.

— Πρὸς ὅλα τὰ περιπολικά αὐτοκίνητα! Προσοχή! Ἐδῶ ἱσπέκτορ Χόβαρτ. Προσοχή! Ἰπτάμενοι δίσκοι ἀπειλοῦν παιδουπόλιν Νέας Ὑόρκης. Κατευθυνθῇτε πρὸς τὰ

ἐκεῖ μὲ πάσαν ταχύτητα καὶ ἐμποδίσατε εἰσβολὴν. Πιθανὸς σκοπὸς ἐπιθέσεως ἀπαγωγὴ παιδιῶν. Προστατεύσατε μὲ τὴν ζωὴν σας ἀνυπεράσπιστα παιδιά. Προσοχή! Ἐπαναλαμβάνω. Ὅλα τὰ περιπολικά αὐτοκίνητα τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας διατάσσονται νὰ σπεύσουν πρὸς παιδοῦπολιν. Εὐχαριστῶ.

Ἐκλείσε τὸν πομπὸ κι' ἔρριξε ἕνα ἀκόμα βέλος στὸν οὐρανό. Αὐτὸ ποῦ εἶδε τὸν ἔκανε ν' ἀναρριγῇ. Ἡ καρδιά του βρόντησε βίαια καὶ γάβγισε ἄγρια.

— Δέ θὰ προφτάσουμε!, εἶπε. Αὐτοὶ εἶναι ἀληθινοὶ σατανάδες.

Ἀπὸ τοὺς ἱπταμένους διόσκους πετοῦσαν σὰν μυρμήγκια ἑκατομμύρια ἐξώκοσμα πλάσματα ποῦ εἶχαν φτερά σποῦς ὤμους καὶ πετοῦσαν σὰν νυχτερίδες. Μαύρες μεταλλικὲς φόρμες φοροῦσαν τὰ παράξενα αὐτὰ φτερωτὰ ὄντα καὶ τὰ προσωπὰ τους ἦταν σκεπασμένα μὲ μιὰ κρυστάλλινη κόκκινη προσωπίδα. Ὁ Χόβαρτ πάτησε τὸ γκαζὶ καὶ ἡ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου ἔφτασε στὸ ἀνώτατο ὄριο τῆς ἀντοχῆς της. Ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη τὸ αὐτοκίνητο κινδύνευε νὰ ἐκραγῇ νὰ γίῃ γλῆνα κομμάτια. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ὅμως τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας δὲν ἔδειχνε κανένα ἐνδιαφέρον γι' αὐτό. Τετὴ τὴ στιγμή ἕνα πρῶγμα εἶχε μὴ νόημα σημασία. Γὰρ ἕνα πρῶγμα ἀνδιαφερότανε. Νὰ φτά

σὴ ὅσο γίνεται πρὸ σύντομα στὴν παιδοῦπολιν νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀπαγωγὴ τῶν παιδιῶν, νὰ ματαιώσῃ τὸ σατανικὸ σχέδιο τῶν τερατάνθρωπων μὲ τίς μεταλλικὲς φόρμες ποῦ εἶχαν ξεχυθῇ σὰν φτερωτὰ μυρμήγκια ἀπὸ τοὺς ἱπταμένους δίσκους.

— Πρέπει νὰ προφτάσουμε Βάν!, γρύλλιζε κάθε τόσο. Πρέπει νὰ προφτάσουμε!

Ἀλλὰ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ προφτάσουν. Ἡ παιδοῦπολις ἦταν ἀρκετὰ μακριά, στήν ἄλλη ἄκρῃ τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ οἱ φτερωτοὶ τερατάνθρωποι εἶχαν πραγματοποιήσῃ τὴν εἰσβολή. Οἱ πρῶτοι ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ πετοῦσαν στὰ μεγάλα προαύλια τῶν κτιρίων κρατοῦσαν κάτ' παράξενα ὄπλα στὰ χέρια τους ποῦ ἔβγαζαν πράσινες σπῖθες. Μπροστὰ στὶς σπῖθες αὐτὲς τίποτα δὲν μπορούσε νὰ ἀντέξῃ. Οἱ βαρεῖες σιδερένιες πόρτες τῶν κτιρίων ἐλευθεύοντο καὶ ἄφηναν ἐλεύθερο τὸ δρόμο στοὺς ἐπιδρομεῖς. Μέσα στὸ βάθος τῶν μεγάλων αἰθουσῶν εἶχαν στριμωχτῇ φοβισμένα τὰ παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, καὶ φώναζαν κι' ἐκλαιγαν τρομαγμένα. Τὰ μικρὰ δακρυσμένα ματάκια τους γεμάτα πανικὸ κύτταζαν τοὺς τεράτανθρώπους μὲ τὰ φτερά στὴ ράχη κι' ἔτρεχαν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ προσπαθώντας νὰ ἐκφυγῶν ἢ νὰ κρυφτοῦν. Ἀλλὰ τοῦτο ἦταν ἕνας ἄδικος κόπος. Τὰ ἐξώκοσμα πλάσματα δούλευαν μεθοδικά. Μερικὲς

δασκάλους και μερικοί δάσκαλοι που θέλησαν να προστατέψουν τα παιδιά έπεσαν κεραυνοβολημένοι στο πάτωμα από τις ακτίνες των πιστολιών των επίδρομων.

Σ' αυτό το μεταξύ τα έξωκοσμα πλάσματα προχωρούσαν κατά κύματα. Σκόρπισαν σ' ολόκληρο το συγκρότημα της παιδουπόλεως και ο κάθε τερατόανθρωπος άρπαζε κι' από ένα παιδί. Άδιαφορώντας για τα δάκρυα και τις φωνές του παιδιού ώρμούσε στο προαύλιο και τινάζοντας τα φτερά του πετούσε στον άέρα κατευθυνόμενος στον δίσκο από τον οποίο προερχόταν. Όλα γίνονταν με τάξη και σήγουρα επί τη βάση προδιαγεγραμμένου σχεδίου. Με κινήσεις μεθοδικές αλλά ταυτόχρονα και με μιαν ασύλληπτη κινηματογραφική ταχύτητα. Μέσα σ' ένα διάστημα λιγότερο από πέντε λεπτά ή επίδρομή είχε τελειώσει και οι ιπτάμενοι δίσκοι με τα άπαχθέντα παιδιά έφευγαν από τον ουρανό της Νέας Υόρκης ταξιδεύοντας με Ιλιγγιώδη ταχύτητα.

Όταν το αυτόκίνητο του επιθεωρητού Χόβαρτ έφτασε στην παιδούπολη ήταν ήδη πολύ άργα. Άργα ήταν επίσης και για όλα τα άλλα περιπολικά αυτόκίνητα της Διαπλανητικής Αστυνομίας που είχαν φτάσει εκεί. Οι επίδρομοι είχαν εξαφανισθή αφήνοντας πίσω τους μερικά πτώματα και μερικούς λιπόθυμους από φόβο ανθρώπους,

άντρες και γυναίκες, που άνηκαν στο προσωπικό της παιδουπόλεως. Κανένα παιδί δεν είχε μείνει εκεί.

— Είναι φοβερό!, κραύγαζε με ύστερικές κραυγές μια ηλικιωμένη δασκάλα τρέχοντας σαν τρελλή μέσα στις άδειες αίθουσες. Είναι τρομερό.

Ο Χόβαρτ την συνεκράτησε και προσπάθησε να την συνεφέρει.

— Πόσα παιδιά υπήρχαν στην παιδούπολη; ρώτησε.

— Έφτακόσια όγδοντα! Άχ Θεέ μου! Δεν άφησαν κανένα!, αποκρίθηκε κλαίγοντας με λυγμούς η γυναίκα. Πές τε μου, κύριε επιθεωρητά, που θα τα πόνε; Ποιοί ήταν αυτοί που τα άρπαξαν; Ο Ινσπέκτορ άνασήκωσε με άπελπισία τους ώμους.

— Ένας Θεός μονάχα ξέρει, κυρία μου!, είπε. Κάποτε, πριν από πολλά χρόνια, άρπαγές παιδιών συνέβαιναν στην Ελλάδα. Οι Τούρκοι άρπαζαν τα Έλληνόπουλα και τα άνέτρεφαν με τον δικό τους τρόπο δημιουργώντας έτσι τα στήθη των σιμοδόρων Γεντισάρων, μέσα στις ψυχές των οποίων είχαν καλλιιεγήσει ένα άγριο μίσος για την Ελλάδα. Το ίδιο, πολύ φοβάμαι, πώς σκοπεύουν να κάνουν κι' οι φτερωτοί τερατόάνθρωποι των ιπταμένων δίσκων που άρπαξαν τα παιδιά της παιδουπόλεως. Δεν είναι άπίθανο αυτά τα παιδιά μία μέρα να γίνουν οι πιο θανάσιμοι έχθροί του πλανήτη μας. Ο-

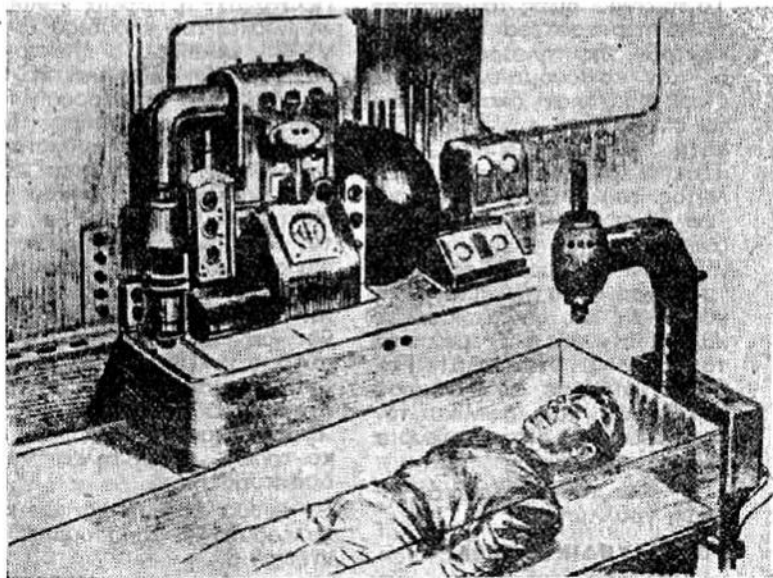
πως δεν είναι άπιθανο κάτω από τις μεταλλικές φόρμες και τις κόκκινες κρυσταλλινές προσωπίδες των φτερωτών επιδρομέων να κρύβονται εκείνα τα παιδιά που είχαν άπαγάγει πάλι έξωκοσμα πλάσματα που επέβαιναν σε ιπταμένους δίσκους από το όρφανοτροφείο της Λυών.

—Θεέ μου! έκανε με κοιμένη αναπνοή η γυναίκα.

— Όλα αυτά φυσικά είναι υποθέσεις, πρόσθεσε για να την καθησυχάσει ο επιθεωρητής. Στην πραγματικότητα τα τίποτα κανείς δεν ξέρει.

Κανείς δεν μπορεί με βεβαιότητα να πη σε τί τους χρειάζονται αυτά τα παιδιά.

Για ένα πράγμα μονάχα ήταν βέβαιος αυτή τη στιγμή ο ινσπέκτορ Χόδαρτ. Του χρειαζόταν ο Τζόε Σέρινταν. Η παρουσία του θρυλικού ντέτεκτιβ του ήταν απαραίτητη. Έπρεπε να τον ειδοποιήσει άμεσα. Το ταξίδι στην Άφροδίτη μπορούσε ν' αναβληθεί και αργότερα. Προς το παρόν έπρεπε να επιστρέψει στη Γη. Γύρισε στο γραφείο του και διέταξε το τμήμα διαπλανητικών επάφων να έρθει σε έπι-

Ο Σέρινταν είδε τον εαυτό του μέσα στο γυάλινο φέρετρο κάτω από την επίδραση της πράσινης ακτίνας και άναρρίγησε.

κοινωνία μαζί του. Άλλα χρειάστηκαν πολλές ώρες αγωνίας για να το πετύχει. Στο στίγμα όμως στο όποιο έπρεπε να βρισκείται το «Πρωτεύ» δεν βρισκόταν παρ' όλες τις προσπάθειες που γίνθηκαν. Και αυτό ήταν φυσικό γιατί το καταδιωκτικό αστρόπλοιο δεν ταξίδευε πιά για την Άφροδίτη αφού τραδηγμένο από τον ισχυρό μαγνήτη των εγκαταστάσεων του Έριχ Γκάρφεν είχε προσγειωθεί αναγκαστικά στο άγνωστο άστρο. Στο τέλος, πολύ αργότερα, μάλιστα, τυχαία, ο Χόθαρτ ήρθε σε επαφή με τον «Πρωτεύα II». Το πράγμα όμως τον άνασταίωσε περισσότερο όταν στο καντράν της τηλεόρασεως είδε τον κοκκινομάλλη πιτσιρικό Μίκυ και άκουσε από το στόμα του την άπροσδόκητη πληροφορία: «Ότι ο Τζόε Σέρινταν ήταν αιχμάλωτος του Έριχ Γκάρφεν! Άν ήταν ποτέ δυνατάν ένας άνθρωπος που είχε ψηθή μπροστά στα μάτια του πριν τρία χρόνια στην ηλεκτρική καρέκλα να ξαναζωντανέψει και να αιχμαλωτίσει μάλιστα τον θρυλικό ντέτεκτιβ! Γάβγισε, άγρίεψε, βλαστήμησε νομίζοντας πως ο Μίκυ τον κοροϊδευε και διέκοψε νευρικά σμένος την επαφή.

— Θα τον καλέσω αργό-ρα!, γρύλλισε.

ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΚΕΛΛΙ

ΟΥΤΕ αργότερα όμως, ό-ταν δοκίμασε να πάρε έπα

φή με τον Τζόε Σέριν-ταν, τα κατάφερε. Γιατί ο θρυλικός ντέτεκτιβ δεν ήταν δυνατάν να του μιλήσει αφού βρισκόταν κλεισμένος σ' ένα χαλύβδινο κελλί (*). Κι' αυτό το χαλύβδινο κελλί ή-ξερε πολύ καλά ο Τζόε Σε-ρινταν ότι ήταν ο προθάλα-μος του θανάτου. Ένός θα-νάτου άπαισίσιου και φριχτού που μονάχα ένας έγκλημα-τικός τύπος σαν τον βασανιστή Έριχ Γκάρφεν μπορού-σε να έφευρη.

Άπό την πρώτη στιγμή που δρέθηκε μόνος στην φυ-λακή του ο Σέρινταν είχε προσέξει δυο πράγματα. Πρώτα ότι η βαρεία χαλύβδι-νη πόρτα του κλουβιού άνοι-γε κι' έκλεινε με ηλεκτρική ενέργεια απ' έξω και δεύτε-ρον ότι ψηλά στην όροφή του κλουβιού αυτού ύπρχε ένα ηλεκτρονικό μάτι που παρα-κολουθούσε άγρυπνα κάθε κίνησι του ανθρώπου που βρι-σκόταν φυλακισμένος σ' αυ-τό. Και οι δυο αυτές διαπι-στώσεις φυσικά δεν ήταν κα-θόλου άνθρσρυντικές για έ-ναν κρατούμενο. Άλλά υπήρ-χε και κάτι άλλο μέσα σ' αυτό το κελλί. Στο βάθος και ψηλά στον τοίχο σε τρό-πο που να μη μπορεί κανείς να το φτάσει ξεχώριζε το καντράν μιας τηλεοπτικής συσκευής.

— Θα έχουμε λοιπόν και τηλεόρασι!, μουρμούρισε ο ντέτεκτιβ.

(*) Διάβασε το τεύχος «Θυέλ-λας στο Διδότμω».

Τὰ ἄλλα πράγματα ποὺ ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα ἦταν ἕνα κρεββάτι, στερεωμένο στὸν τοῖχο κι' ἕνα μικρὸ τραπέζι καρφωμένο στὸ πάτωμα. Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ πράγματα ἦταν ἀδύνατο νὰ μετακινήθουν. Ἀποτελοῦσαν κατὰ ἕνα τρόπο ἐξαρτήματα τοῦ χαλύδδινου κελλιῦ. Ὁ Σέρινταν ξάπλωσε ὅσο μπορούσε πιὸ ἀναπαυτικά στὸ σιδερένιο κρεββάτι καὶ προσπάθησε νὰ βάλῃ σὲ μιὰ τάξι τίς σκέψεις του. Τὸ γυμνασμένο μυαλό του ἀγωνιζόταν ν' ἀνακαλύψῃ κάποιον τρόπο ποὺ θὰ μπορούσε νὰ βγάλῃ αὐτὸν καὶ τοὺς δυὸ φυλακισμένους συντρόφους του τὴν Νάνσυ καὶ τὸν Μάοις Σουλίδαν, ἀπὸ τοῦτη τὴ δύσκολη θέσι. Τὸ πρόβλημα ἴδιως δὲν εἶχε λύσι. Ἦταν ἀδύνατο σ' ἕνα ἄνθρωπο νὰ γλιστρήσῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ κλουβὶ μὲ τοὺς χοντροὺς γαλύδδινους τοίχους. Μιὰ ἐλπίδα μονάχα ὑπῆρχε. Νὰ δράσῃ ὅταν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ θὰ ἔρχονταν νὰ τὸν πάρουν νὰ τὸν πᾶνε στὸν Ἐριχ Γκάρφεν γιὰ ἀνάκρισι. Ὅταν τὸν ἔριξαν σ' αὐτὴ τὴ φυλακὴ τοῦ ἔλυσαν τὰ χεῖρα καὶ τὰ πόδια. Ὅταν θὰ ἔρχονταν νὰ τὸν παραλάβουν, θὰ δοκίμαζαν καὶ πάλι νὰ τὸν δέσουν. Τότε θὰ εὑρίσκε ἴσως τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιτεθῇ. Φυσικά δὲν μπορούσε νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ πετύχῃ. Ἀλλὰ θὰ δοκίμαζε. Ἦταν ποὺ ἦταν χαμένος.

Ξαφνικὰ ἀνασκήρτησε. Στα

μόπησε νὰ σκέπτεται καὶ στήλωσε τ' αὐτί. Σιγανὰ ρυθμικά χτυπήματα ἀκούγονταν ἀπὸ κάπου ἐκεῖ κοντά. Κάποιος χτυποῦσε ἐλαφρὰ τὸν ἐνδιάμεσο τοῖχο ἀπὸ τὸ διπλάνο κελλί. Τινάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ στάθηκε ὀρθὸς προσπαθώντας νὰ μαζέψῃ ἀπὸ ποῖον ἀκριβῶς τοῖχο πορέρχονταν τὰ χτυπήματα. Τὰ μάτια του ἔλαμψαν ὅταν ἀνέλασε νὰ μετρήσῃ καὶ νὰ καταλαβαίνει τὴν σημασίαν αὐτῶν τῶν χτυπημάτων. Ἦταν σήματα μὲρος. Κι' ἐκείνη ποὺ ἔστειλε αὐτὰ τὰ σήματα ἦταν ἡ Νάνσυ.

Ἡ καρδιά του χτύπησε χασοῦμένα. Ἦταν λοιπὸν διπλά του ἡ μελαχροινὴ ἀρραβωνιστικιά του ἡ γλυκειὰ Νάνσυ, ἡ ἀχώριστη σύντροφός του σπὰ μακρινὰ ταξίδια καὶ στὶς μεγάλες περιπέτειες! Ὅμως τοῦτη ἡ χαρὰ δὲν κράτησε πολὺ. Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ χαίρεται ἀφοῦ κι' ἐκείνη ὅπως κι' αὐτὸς βοίσκταν φυλακισμένη σ' ἕνα ἀπὸ τὰ γαλύδδινὰ αὐτὰ κελιά τοῦ Ἐριχ Γκάρφεν ἀπὸ ὅπου ὁ δρόμος ὠδηγοῦσε κατευθεῖαν στὸν θάλαμον τῆς παύσης ἀκτίνας καὶ τοῦ Ἡλεκτροκοῦ Τρουπανιοῦ; Ἐνὰ κατσίκαθ' ἰκέρας ἀπόμεινε ἀπ' αὐτὴ τὴ χαρὰ.

Ὅστόσο τὰ χτυπήματα ἐπίμονα συνεχίζονταν. Ἡ Νάνσυ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν καλῇ. Ἐκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου, μὰ δὲν πραγματοποιοῖνε δεύτερο.

— Μείνε ἐκεῖ ποὺ δόισκεσαι. Τζό! ἔλεγον τὰ σήμαν

τα Μόρς. Μην Ξεχνάς πώς πάνω από το κεφάλι σου βρίσκεται ένα ηλεκτρονικό μάτι και σε παρακολουθεί. Έντελώς τυχαία από ένα φύλακα έμαθα πώς βρίσκονται δίπλα μου. Ήρθαν ένας μηχανολόγος και ο φύλακας να επισκευάσουν το ηλεκτρονικό μάτι του κελλιού μου που δεν λειτουργεί. Ξεβίδωσαν μερικά εξαρτήματα και θα επιστρέψουν σε λίγο να τοποθετήσουν νέα. Έτσι τώρα του σου στέλνω αυτά τα σημάδια καθώς δεν με βλέπει. Τζό, έχω ένα σχέδιο. Αν τα καταφέρω, θα γλυτώσουμε απόψε από εδώ μέσα.

Ο Σέρινταν έκανε μια κίνηση να πλησιάσει στον τοίχο. Όμως θυμήθηκε το ηλεκτρονικό μάτι και δεν σάλεψε. Η καρδιά του όμως εξαισθιώθηκε τη χαρούμενη διάθεσή της. Δεν ήταν λοιπόν όλα χαμένα ακόμα. Η Νάνσυ ήταν μια κοπέλλα θετική. Η ταινία τολμηρή και άφοδη, μα πριν από όλα ήταν ένα μυαλωμένο κορίτσι. Δεν έλεγε λόγια του άερα. Μα γιατί είχε σταματήσει έτσι απότομα να μιλάει; Μια άγρια αγωνία τον κυρίεψε.

Αλλά όχι. Πάλι ξανάρχισαν τα χτυπήματα.

— Σταμάτησα. Τζό. Έλεγον τα σημάδια, γιατί μου φάνηκε πώς άκουσα θόρυβο έξω από το κελλί μου. Όμως δεν ήταν τίποτα. Δεν υπάρχει όμως λόγος να διακινδυνεύσουμε περισσότερο. Από στιγμή σε στιγμή μπορεί ν' ανοίξει ή πόρτα. Λοι-

πόν γεια σου, αγάπη μου. Ελπίζω πώς απόψε, με τη βοήθεια πάντοτε του Θεού, θα είμαστε ελεύθεροι. Περίμενε με.

Τα χτυπήματα σταμάτησαν όλοιστικά αυτή τη φορά. Ο Τζό Σέρινταν έμεινε ασάλευτος για λίγο. Ένα πλήθος από αλληλοσυγκρουόμενα συναίσθηματα πάλευαν μέσα του. Όλα τούτα όμως κοπέληξαν σ' ένα αδιόρατο χαμόγελο όταν πήγε και κάθισε στο κρεβάτι. Ήταν βέβαιος για τη Νάνσυ. Θα τα κατάφερνε.

ΕΝΑ ΗΡΩΪΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ Νάνσυ είχε το σχέδιό της. Ήταν κάτι που θα μπορούσε να πη καινούριος πώς έμοιαζε με τρέλλα ή αυτοκτονία. Πάντως όμως ήταν ένα σχέδιο που είχε σφηνωθεί έμπειρα από το μυαλό της όταν είδε τον φύλακα των κελλιών και τον μηχανολόγο ν' ανοίγουν την πόρτα και να μπαίνουν στη φυλακή της. Ήταν κι' οι δυο απλώς άνθρωποι και τα μούτρα τους έδειχναν πώς είχαν περάσει αρκετά χρόνια στις φυλακές της Γήινης Κοινοπολιτείας. Αυτό φυσικά δεν την παραξένεψε καθόλου. Ήξερε πολύ καλά ότι ο Έριχ Γκάρφεν είχε στραπολογήσει τα χειρότερα καθάρμα

τα της Γης για την πραγμα-
τοποίηση των σατανικών σκο-
πών του. Έκείνο που είχε
σημασία γι' αυτήν ήταν άλ-
λο. Καί αυτό πρόσεξε ιδιαι-
τερα από την πρώτη στιγμή.
Τα πιστόλια δεν ήταν σέ θή-
κες. Ήταν περασμένα στη
ζώνη που είχαν στη μέση
τους σέ τρόπο ώστε ή χρη-
σι τους να μη χρειάζεται
καμμιά άργοπορία. Αυτό ή-
ταν σωστός πειρασμός για
τη Νάνσυ. Έτσι, αν έκανε ν'
άπλώση τó χέρι της...

Όμως, όταν τους άκουσε
να μιλούν για τή θλάβη που
παρουσίαζε τó ηλεκτρονικό
μάτι και να λένε πώς έπρεπε
να φύγουν και να ξαναγυρί-
σουν για να αντικαταστήσουν
τά χαλασμένα, έξαρτήματα,
συγκρατήθηκε. Άπόσυρε τó
βλέμμα της από τó πιστό-
λια και προσποιήθηκε πώς
παρακολουθούσε ν' ένδιαφέ-
ρον τή δουλειά των δύο αν-
δρών. Ό μηχανολόγος φαινό-
ταν άφιερωμένος στη δου-
λειά του. Ό φύλακας όμως,
ένας λιγνός άσκημοιούρης με
σκόκος με καμπουρωτή μύ-
τη και κτηνώδη έκφραση στό
πρόσωπο, τίς έρριχνε λοξές
ματιές.

— Τό ξέρεις ότι είσαι πο-
λύ όμορφη; τή ρώτησε χαμο-
γελώντας πονηρά.

— Μη μου τό λένε γιατί
θά τό πάρω άπάνω μου!, ά-
πακοίθηκε κοροϊδευτικά τó
κορίτσι.

— Καί όμως σου λέω τήν
αλήθεια, πιτσιρικά!, άναστέ-
ναξε αυτός. Μανάχα που θά
πάς στράφ' μ' αυτόν που έ-

χεις μπλέξει κι' έχεις άρρα-
δωνιαστή. Γιατί τó άφεντικό
δέν χωρατεύει. Έχει ώραία
αχέδια και για τούς δυό σας.

Τό κορίτσι ένοιωσε ένα πα-
γωμένο χέρι στη ραχοκοκκα-
λιά, αλλά δέν άφησε τó χα-
μόγελο να σβήση.

— Δηλαδή; ρώτησε άπο-
ρώντας τάχα ή Νάνσυ.

— Δηλαδή έσύ κι' ό άρρα-
δωνιαστικός σου που θρί-
σκεται στό διπλανό κελλί δέν
θά περάσετε και τόσο όμορ-
φα αύριο.

Αυτή ή πληροφορία ότι ό
Τζόε Σέρνταν δρισκόταν
στό διπλανό κελλί τής άρε-
σε. Τά μάτια της τρεμόπαι-
ξαν και από τó βλέμμα της
πέρασε μιá λάμψη που άστρα-
ψε κι' έσβησε σχεδόν άμέ-
σως. Δέν έπρεπε να καταλά-
δουν τά πραγματικά της συ-
ναισθήματα.

— Σέ λυπάμαι!, συνέχισε
ό φύλακας. Άλλά δέν σου
φταίει κανείς. Όποιος μπο-
ρεύεται με τó πítουρα τόν
τρών οί κόττες!

Η Νάνσυ τούτη τή στι-
γμή θά ένοιωθε τή μεγαλύ-
τερη εύχαρίστηση τής ζωής
της, αν σήκωνε τή γροθιά
της και τήν κατέβαζε με δύ-
νομι στό πρόσωπο του κα-
κούργου αυτού, που μιλού-
σε με τέτοια περιφρόνησι
για τόν νέο που αυτή λάτρευε
και που μιá μέρα θά γινό-
ταν σύζυγός της. Όμως συγ-
κρατήθηκε. Άνασήκωσε τούς
όμους άδιάφορα και πήγε
και κάθισε στό κρεβάτι
της.

— Στενοχωρήθηκες; τήν

πείραξε ὁ φύλακας.

— Για ποῖό λόγο νά στε νοχωρηθῶ;

— Νά! Πού σου κατηγορήσαμε τὸ ἀγῶρί σου!

— Πεντάρα δὲν δίνω πιά γι' αὐτόν! ἀπάντησε κάνοντας ἕναν ἀσκημο μορφασμό ἢ Νάνσυ. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει πιά καθόλου!

Ἐκείνος πλησίασε πρὸς τὸ μέρος της.

— Ἀλήθεια τὸ λές, κούκλα μου; τὴ ρώτησε.

Κάτι ἐτοιμάστηκε νά πῇ ἀκόμα ὁ συμμορίτης, ἀλλὰ ὁ μηχανολόγος πού εἶχε τελειώσει τὴ δουλειά του τὸν φώνασε.

— Ἄντε, ἄφησε τὶς σαγλαμάρες. Βόλφ!, τοῦ εἶπε. Πάμε.

— Θὰ ξαναγυρίσω σὲ λίγο νά κουβεντιάσουμε πάλι, ἔκανε ὁ φύλακας καθὼς ἔφευγε πρὸς τὴ Νάνσυ. Νά δῆς πού ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ ἕναν τρόπο πού θὰ κάνη ἀνάκι τ' ἀφεντικό καὶ θὰ σοῦ χαρίσῃ τὴ ζωή.

Ὅταν ἔκλεισε πίσω ἀπὸ τοὺς δυὸ συμμορίτες ἡ πόρτα ἢ Νάνσυ εἶχε πάρει κι' ὅλας τὴν ἀπόφασί της. Ἀκούσε τὰ βήματά τους πού ἀπομακρύνθηκαν κι' ὅταν κατόλθισε πῶς ἦταν πιά μακριὰ ἀπὸ τὸν διάδρομο πλησίασε τὸν τοῖχο. Ὁ φύλακας, μιλώντας γιὰ τὸν Σέρινταν ἔδειξε πρὸς ποιά πλευρὰ βοίσκóταν τὸ κελλί του. Ἡ Νάνσυ πλησίασε πρὸς τὰ καὶ ἀρχισε χτυπώντας τὰ δάχτυλά της στὸν τοῖχο σὲ τρόπο πού νά σχηματί-

ζῶνται σήματα Μῶρς καὶ νά μιλάτῃ στὸν ἡτέκτιβ ἐκλέγοντας τὸ σχέδιό της.

Ὅταν τέλειωσε ἦσαν βεβαίως πῶς ὁ Τζόσε τὴν εἶχε ἀκούσει. Τὸ ἄσπικτό της αὐτὸ τῆς ἔλεγε καὶ ποτὲ δὲν τὴν εἶχε γελάσει αὐτὸ τὸ ἔνστικτο. Τώρα ἔπρεπε λοιπὸν νά εἶναι ἔτοιμη. Ξανάφερε στὸ νοῦ της ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς διαδρομῆς πού εἶχε κάνει στοὺς διαδρόμους αὐτοῦ τοῦ κτιρίου ὅσο νά φτάσῃ ἐδῶ, στὴ φυλακή της. Οἱ δυὸ συμμορίτες πού τὴν συνόδευαν χθὲς σταματούσαν κάθε τόσο κι' ἐπιδιανοῦν κουβέντα μὲ ἄλλους πού συνιστοῦσαν στὸ δρόμο τους.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ἡ Νάνσυ εἶχε τὴν εὐκαιρία νά περαιογάζετα ὅλα τὰ γύρω καὶ νά σημειώῃ διὰφορα πράγματα στὸ μυαλό της πού μπορούσαν ἴσως νά τῆς χρειαστοῦν. Ξανάφερε ἐπίσης στὸ νοῦ της τὴν εἰκόνα καὶ τοὺς χειρισμούς πού ἔκανε ὁ φύλακας σ' ἕναν ἡλεκτρικό διακόπτη πού βοίσκóταν στὸν ἑξωτερικό τοῖχο τοῦ κελλιοῦ της γιὰ ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα. Ἐμείνε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ της. Καίμια λεπτομέρεια δὲν τῆς εἶχε ξεφυγεῖ.

— Θὰ τὰ καταφέρω!, μουρμούρισε καὶ τὰ μάτια της λάμψανε. Θὰ πετύχω τὸ δίχως ἄλλο.

Η ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΙΣ

ΑΚΟΥΣΕ δῆματα κι' ἡ καρ-

διά της φτεροκόπησης. Έδωσε μίαν ήρεμη έκφρασι στο πρό-
πό της και περίμενε. Τὰ θή-
ματα πλησίασαν. Στήλωσε
τ' αὐτί. Κάτι παράξενο συνέ-
βαινε μ' αὐτὰ τὰ θήματα.
Ἀκούσθηκε ὁ διακόπτης πού
γύρισε. Ἡ δαιρεία σιδερέ-
νια πόρτα ἄρχισε νὰ σέρνε-
ται ἀργὰ ἀπάνω ὅτις τρο-
χαλίδες της. Ἀνοίξε καὶ στὰ
ἀνοιγμά της φάνηκε ὁ φύλα-
κας μὲ τὴν καμπουρωτὴ μύ-
τη. Κρατοῦσε στὰ χέρια του
τὰ ἀνταλλακτικὰ τοῦ ἡλε-
κτρονικοῦ ματιοῦ καὶ τὴ σκά-
λα τὴν ὁποία θὰ χρησιμοποι-
οῦσε γιὰ νὰ φτάσῃ τὸ μάτι.

Ἐνα ἀδιόρατο χαμόγελο
πέρασε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς
Νάνσυ. Καλὰ εἶχε κοπιά-
σει κάτι παράξενο συνέβαινε
μὲ τὰ θήματα. Τούτῃ τῇ φο-
ρὰ ἦταν ἕνας μονάχα πού ἐ-
πέστρεφε. Ὁ Βόλφ ὁ φύλα-
κας. Ὁ ἄλλος ὁ μηχανολό-
γος δὲν ἦταν μαζί του.

— Τόσο τὸ καλύτερο,
συλλογίστηκε ἡ κοπέλλα.

— Τὸν ἄλλο τὸν πούλησα,
εἶπε ὁ Βόλφ χαμογελώντας.
Ἦθελα σὲν κουδουνίσει μὰς
νὰ μὴν ὑπάρχουν ἄλλοι μάρ-
τυρες. Κατάλαδες κούκλα;

Ἡ Νάνσυ κατέβασε τὸ κε-
φάλι. Ἐκεῖνος ἄφησε τὴ σκά-
λα καὶ τὰ ἀνταλλακτικὰ πού
κρατοῦσε καὶ πῆγε κοντά
της. Τὰ μεῦρα τοῦ κοριτσιοῦ
τεντώθηκαν. Ὅλες οἱ ἴνες τοῦ
κορμιοῦ τῆς Νάνσυ ὑπῆκαν
σὲ συναγερμό. Ὁ συμμορί-

της ἄπλωσε τὰ χέρια του νὰ
τὴν ἀγκαλιάσῃ.

— Ἀκούσε λοιπὸν νὰ σοῦ
πῶ γόησσα, ἄρχισε νὰ λέη.
Εἰμαι καλὸ ἀνθρωπάκι.

Ἡ κοπέλλα ἐνοίκωσε σὰ νὰ
τὴν ἄγγιζε ἐρπετό. Πῆδησε
καὶ συσπειρώθηκε. Ταυτόχρο-
να μέσα στὸ μισὸ δευτερό-
λεπτο πού ἔγινον αὐτὲς οἱ
δυὸ κινήσεις σάλταρε πρὸς
τὰ ἔμπρὸς καὶ ἡ γραθιά της
ἔπεσε μὲ μίαν ἀσυγκράτητη
λύσσα στὴν καμπουρωτὴ μύ-
τη τοῦ συμμορίτη. Ἐκεῖνος
ξαφνιασμένος δόγγησε ἀπὸ
τὸ δυνατό χτύπημα καὶ γούρ-
λωσε τὰ μιάτια. Αἵματα ἀρχί-
σαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὴ μύτη
του. Ἐμεινε βουβός. Μὰ σχε-
δὸν ἀμέσως συνῆλθε. Ἐκανε
ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω καὶ
τράβηξε ἀπὸ τῇ ζώνῃ τὸ πι-
στόλι του. Τρόμος, ἔχθρα
καὶ ἐκπληξι μαζί ἦταν ζω-
γοαφισμένα στὸ ἀξέριστο
μοῦτρο του.

— Αὐτὸ πού ἔκανες θὰ
τὸ πληρώσης!, γρύλλισε.

Ἡ Νάνσυ δὲν ἄκουσε. Δὲν
θέλησε ν' ἀκούσῃ. Μὲ μιά
κίνησι προαιμακτικὰ γρήγορη
σάλταρε πλάγια. Ἐφτάσει
τὴ σκάλα, τὴν ἄρπαξε καὶ
τὴν ἔρριξε ἀπάνω του. Ἡ
σκάλα τὸν χτύπησε κατακέ-
φαλα. Ὁ φύλακας οὐρλιάσει,
σὰν παινασμένους λύκος. Τὸ
πιστόλι ξέφυγε ἀπὸ τὸ χέ-
ρι του κι' ἔπεσε χάμω. Βλα-
στήμησε κι' ἔσκυψε νὰ τὸ
πάρῃ. Ἀπλώσε τὸ χέρι του

νά τὸ πιάσει μὰ ἡ Νάνσυ μ' ἓνα πήδημα τὸν πρόφτασε. Τὸ τακοῦνι τοῦ σκαρπινιού της τσάκισε τὰ δάχτυλα ποὺ ἄγγιζαν τὸ πιστόλι καὶ ταυ- πόχρονα ἡ κώχη τῆς τεντωμέ- νης παλάμης της ἔπεσε μὲ δύναμι σπὸ σβέρκο του. Τὸ χτύπημα ἦταν ἰσχυρό. Μὰ ὁ συμμορίτης φαίνεται πῶς ἦ- ταν πολὺ δυνατός. Δοκίμασε νὰ σηκωθῇ. Ἡ Νάνσυ κινή-θηκε σὰν ἀστραπή. Σήκωσε τὸ πόδι της καὶ τοῦ κατὰφε-ρε μιὰ ἀφάνταστα ἄγρια κλωτσιὰ σπὸ σαγόνι. Ὁ Βόλφ ἔβγαλε ἓνα ροχαλητὸ καὶ ἔπεσε σφαδάζοντας στὸ πά-τωμα.

Ἡ κοπέλλα πήρε μιὰ θα-θεϊὰ ἀναπνοή. Ἐπὶ τέλους! Ἡ κλωτσιὰ τοῦ ἐξασφάλισε πέντε τουλάχιστον ὥρες ὕ-πνο. Ἐσκωψε πήρε τὸ πιστό-λι καὶ δρασκέλισε τὸ κατῶ-φλι τοῦ κελλιού της. Βγῆκε σπὸ διάδρομο. Τὰ μάτια της πετοῦσαν ἀστραπές. Ἐρρι-ξε ἐρευνητικὰ βλέμματα γύ-ρω. Ὁ διάδρομος ἦταν ἔρη-μος. Γύρισε τὸν διακόπτη. Ἡ πόρτα τοῦ κελλιού της ἔ-κλεισε. Ἐκανε μερικά δημια-τα καὶ στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κελλιού τοῦ Σέ-ρινταν. Τὸ βλέμμα της ἀνα-ζήτησε τὸν διακόπτη. Τὸν εἶ-δε. Χωρὶς χρονотριβὴ ἔκανε τὸν κατάλληλο χειρισμὸ καὶ Ἡ βαρεῖα πόρτα ἀρχισε νὰ σέρνεται στοὺς τροχαλίες της. Πρὶν καλά—καλὰ ἀνοί-ξει ὁλόκληρη ἡ πόρτα σάλ-ταρε ἔξω ὁ Σέρνιταν. Τὰ πρόσωπο τῆς Νάνσυ φεγγο-

βόλησε ἀπὸ εὐτυχία. Τὸν ἀγ-κάλιασε.

— Ἀγάπη μου, Τζό!, ψι-θύρισε.

— Γλυκειά μου, Νάνσυ! Νομίζω πῶς ὄνειρεύομαι. Εἶσαι σπουδαῖο κορίτσι!

Τώρα ἔπρεπε νὰ φροντί-σουν γιὰ τὸν Μώρις Σούλι-βαν. Ὁ ντέτεκτιβ ἀδίστακτα προχώρησε πρὸς τὴν ἀπέν-τι πλευρὰ τοῦ διαδρόμου. Ἐ-κεῖ βρισκόταν ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀστροναυτικής. Γύρισαν τὸν διακόπτη. Ἡ πόρτα ἀνοι-ξε καὶ ὁ ντέτεκτιβ κι' ἡ Νάν-συ στάθηκαν μὲ ἀνοιχτὸ στό-μα. Ὁ Μώρις Σούλιβαν οὔτε τοὺς εἶδε οὔτε κατάλαβε τὴν παρουσίαν τους. Ἦταν ξα-πλωμένος μπρούμυτα σπὸ πάτωμα καὶ κρατοῦσε μιὰ κλωτσιὰ στὰ χέρια του. Κά-τω σπὸ χαλύβδινο πάτωμα ἦ-ταν διακόσιες καὶ παραπάνω ἴσως ἀλγεβρικές, ἐξισώσεις γραμμένες μὲ τὴν κλωτσιὰ. Ὅταν μπῆκαν ὁ Σούλιβαν ἔ-κανε ἓναν πολλαπλασιασμὸ μὲ ἐξηκονταψηφίους ἀριθμούς.

— Μώρις!, μούγγρισε νευ-ριασμένος ἀπὸ τὴν ἀδιαφο-ρία του ὁ ντέτεκτιβ καὶ τὸν σκούνησε. Ἄφησε τοὺς λο-γαριασμοὺς γιὰ ἄλλη μέρα! φευγαῖα καὶ εἴμαστε πολὺ βιαστικοί.

— Μιὰ στιγμή!, ἔκανε αὐτός. Νομίζω πῶς βρήκα σέ-ποιο ἄστρο βρισκόμαστε. Ἐναν πολλαπλασιασμὸ μονά-χα κι' ἔφτασα...

Μὰ οὔτε ἡ Νάνσυ οὔτε ὁ Σέρνιταν εἶχαν καιρὸ γιὰ χά-σιμο. Αὐτὴ τῇ στιγμῇ δὲν εἶ-

γαν κανένα ενδιαφέρον να μάθουν σε ποιόν πλανήτη ή σε ποιόν άστεροειδή πατούσαν. Για ένα μονάχα ενδιαφέρονταν. Να ξεφύγουν όσο το δυνατό πιο γρήγορα από αυτή την κόλαση.

“Αρπαξαν τον καθηγητή, τον σήκωσαν από το πάτωμα, τον έστησαν όρθο και τον υποχρέωσαν να τους ακολουθήσει.

— Τί άτυχία, Θεέ μου!, μουρμούριζε και ήταν έτοιμος να κλάψει καθώς πήγαινε πίσω τους. Δεν ήταν να χασιμερούσατε δέκα λεπτά ακόμα; ...

ΣΑΜΠΟΤΑΖ

ΚΡΑΤΩΝΤΑΣ τον Σέρινταιν από το χέρι ή Νάνσυ προχωρούσε πρώτη, γιατί θυμόταν καλύτερα από αυτόν τον δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσουν προς την έξοδο. Βάδιζαν αθόρυβα. Τα μάτια τους και τ' αυτιά τους ήταν έτοιμα να πιάσουν την πιο αδιάφορη σκιά και τον πιο άσημαντο θόρυβο. Ο δάδρομος τους φαινόταν ατελείωτος. Ήταν υποχρεωμένοι κάθε τόσο να στέκουν όταν άκουγαν βήματα ή μακρινές όμιλίες. Έστεκαν λί-

“Ο θρυλικός γτέκτιδ δεν καθυστέρησε καθόλου. Ή γροθιά του κινήθηκε γοργά.

γο κι' όταν δεδαιώνονταν πώς όλα πάλι ήταν ήσυχια προχωρούσαν. Περιπατούσαν σχεδόν ένα τέταρτο που τους είχε φωνή ολοκληρωσ αιώνας!

— Νομίζω πώς φτάσαμε στην έξοδο!, ψιθύρισε η Νάνσυ. Προς τα εκεί Τζό! Έλαντε μαζί μου.

Ήταν μια μικρή πόρτα εκεί. Πλησίασαν και η κοπέλλα έτοιμάστηκε να την ανοίξει. Ο ντέτεκτιβ όμως την εμπόδισε.

— Μείνε εκεί Νάνσυ!, της είπε. Μην προχωρήσεις!

Το εξοικνημένο αυτί του είχε πιάσει κάποιον ελαφρά βόμβο. Ήταν σά να λειτουργούσαν ηλεκτρογεννήτριες ή άλλα μηχανήματα. Η Νάνσυ υπάκουσε. Παροξέρισε κι' άφησε τον Σέρινταν να προχωρήσει. Ο θρυλικός ντέτεκτιβ ήταν βέβαιος τώρα ότι βρίσκονταν κοντά στην έξοδο. Πριν από την έξοδο όμως υπήρχε ο σταθμός παραγωγής ηλεκτρομαγνητικού ρεύματος με το οποίο έπροφοδοτούντο το δίκτυο φωτισμού και η κίνηση ολοκληρώου αυτού του απέραντου μεγάρου όπου είχε τη φωλιά του ο Έριχ Γκάρφεν. Αν κατάφεραν φεύγοντας να ανοησέψουν αυτόν τον σταθμό θα είχαν σίνουρα. Θα μεγάλος κέρδος. Το μέγαρο θα βυθιζόταν στο σκοτάδι και όλα τα μέσα κινήσεως θα άνωούσαν να ένα μικρό τουλάχιστον διάστημα. Στη διαύσημα αυτό οι τρεις δοσπέτες θα εύρισκαν τον δρόμο να άφρομακρυνθούν άρεκτα και

κατόπι μ' ένα από τα πολλά καμινόνια που υπήρχαν στους δρόμους θα μπορούσαν να εθίσουν στην λίμνη των Ψαροθωώπων. Ο «Πρωτεύς II» έπρεπε να βρίσκειται εκεί ακόμα.

Με τεντωμένα όλα τα νεύρα του άτσάλινου κορμιού του και με μάτια που λάμπανε από την απόφαση να κερδίσει ή να πεθάνει φούχτισσε το πόμολο της πόρτας και το νύρισε ελαφρά και άθρονα δα ο Σέρινταν. Η πόρτα μ' άνοιξε. Τώρα ο βόμβος ακούστηκε πιο ζωηρός. Έοριξε μια ματιά μέσα από το άνοιγμα της πόρτας. Δεν είχε νελαστή. Έδω ήταν ο σταθμός παραγωγής. Το βλέμμα του περιεργάστηκε με προσοχή το έσωτερικό του σταθμού. Δεν υπήρχε κανείς εκεί μέσα. Το πρόγραμμα του φάνηκε φυσικά κάπως περίεργο αλλά σκέφτηκε ότι όλα αυτά τα μηχανήματα μπορεί να λειτουργούσαν χωρίς επίβλεψη αυθιμισμένα με είδικους αυτόματους έλεγκτές.

Δρασκελίσε το κατώφλι και προχώρησε ένα βήμα. Σγέδον άιέσως άιως ένοιωσε πολύ έσκημα. Κάτι σκληρό κόρφώθηκε στο δεξί μεφρό του και μια φωνή σά σφύριγισ φιδίου άντήχησε στ' αυτιά του.

— Άπάνω τα γέλια σπιόνες! Άν κάνεις πώς φτεονί ζεσαι στην άναψη! Με λένε Χάιτλ και ίσως θυάσαι π' όνομά μου από τη Γή! Έχω στείλει στο γεροτομείο πολ

λους σπιούνους σαν και σένα.

Ο ντέτεκτιβ ήξερε πώς αυτό που τον πίεζε στο δεξί νεφρό ήταν ή κάννη ενός πιστολιού. Ήξερε επίσης ό-τι αυτός που άκουγε στο ό-νομα Χάιτλ ήταν ένας άπαισιος δολοφόνος. Άλλα δεν δι-στούσε. Δεν του έπιτρεπόταν να διστάσει. Δεν έπρεπε να χάσει ούτε ένα λεπτό. Το αί-μα κυκλοφόρησε σαν κο-χλάζουσα λάβα στις φλέβες του. Κινήθηκε άπιαστευτα γοργά. Χαρίς να μιλήσει έ-δειξε πώς συμμορφωνόταν με τη διαταγή του συμμορίτη και πώς έτοιμαζόταν να ση-κώσει τα χέρια. Μά τα χέρια δεν πήγαν ψηλά. Κατευθύνθη-καν πλάγια. Στριφογυρίζον-τας απότομα πάνω στις φτέρνες του φούχτισε με το αριστερό χέρι το λαϊμό του συμμορίτη ενώ το άλλο σε σχήμα γροθιάς τινάχτηκε με μίαν άσυγκράτητη δύναμη προς τα εμπρός και συνάντη-σε το στήνι του. Ο συμμο-ρίτης έβγαλε ένα μουγγρητό και δοκίμασε να πυροβολή-ση. Μιά δεύτερη γροθιά πιο δυνατή όμως από την πρώ-τη τον έκανε να χάσει κάθε διάθεσι αντίστασως. Πήρε ένα υπέροχο μακροβούτι και βρόντησε σαν άδαιο σακκί πάνω στις μηχανές.

Ο Σέρινταν σφύριξε έλα-φρά. 'Η Νάνσυ κι' ο Σού-λθαν φάνηκαν στο κοτώφι. Τους ένευσε να πλησιάσουν.

— Πηγαίνετε προς τα έ-κεί, τους είπε. Αυτή ή πόρ-τα του βάθους θυάξει κατευ-

θείαν στο δρόμο. Έφτασα.

Ενώ ή Νάνσυ και ο καθη-γητής προχωρούσαν προς την έξοδο εκείνος περιεργά-στηκε με μία γοργή ματιά τις μηχανές. Το βλέμμα του ταξίδεψε σ' όλα τα γύρω. Δεν άργησε να ξεχωρίσει τον γενικό διακόπτη. Ήταν αυ-τό ακριβώς που ζητούσε. Άρπαξε ένα σιδερένιο σφυ-ρι που βρέθηκε μπροστά του και κατάφερε δυνατά χτυ-πήματα στον διακόπτη. Ήλε κτρικοί σπινθήρες ξεπετάχτη-καν και αστραπές από ενώ-σεις καλωδίων πήδησαν από τα πλαίσια τροφοδοτήσεως. Κι' ύστερα απότομα όλα θυ-θίστηκαν στο σκοτάδι. Μιά μπουρδία από καίόμενο λά-στιχο γέμισε τον αέρα.

Ο Τζος Σέρινταν χαμογέ-λασε. 'Η δουλειά άρχισε κα-λά. Με γοργό βήμα έφτασε στην έξοδο. 'Η κοπέλλα κι' ο Σούλιθαν τον περίμεναν. Έξω στο δρόμο όλα ήταν έρημα. Τρέχοντας απόμακρύν-θηκαν από το θυθισμένο στο σκοτάδι μέγαρο τρύπωσαν σε μία πάροδο. Μέσα στην γκρί-ζα άμίχλη ξεχώρισαν τριάν-τά μέτρα μπροστά τους ένα καμión.

— Είναι ό,τι μάς χρειάζε-ται!, είπε ο ντέτεκτιβ.

— Σωθήκαμε Τζό!, συμ-φώνησε ή Νάνσυ.

ΑΝΙΣΗ ΜΑΧΗ

ΕΚΑΝΑΝ μερικά βήματα προς το αυτοκίνητο. Ά-πότομα όμως σταμάτησαν,

“Ένας ίσκιος σάλεψε καν-
τὸ στ’ αὐτοκίνητο. Μιά σκιά
γλύστρησε στὸ σκοτάδι. Ὁ
Σέρινταν ἔσφιξε τὰ δόντια
του καὶ βαθεῖα χαντάκιαι αὐ-
λάκωσαν τὸ μέτωπό του. Δὲν
ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς κά-
ποιος τοὺς παραμόνευε. Κρά-
τησαν τὴν ἀναπνοή τους καὶ
περίμεναν. Ναί, δὲν εἶχαν γε-
λαστή. Ὁ ίσκιος σάλεψε πά-
λι. Τὰ μάτια τοῦ Σέρινταν
ἀστραψαν. Δὲν ἔπρεπε νὰ
καθυστερήσουν.

— “Ὅποιος κι’ ἂν εἶναι θὰ
φύγῃ ἀπὸ τὴ μέση!, γρύλλι-
σε. Μείνετε ἐδῶ Νάνσυ καὶ
Μώρις. Θὰ τὸν ἀναλάβω ἐ-
γώ! Σὲ λίγο θὰ ταξιδεύῃ γιὰ
τὴν κόλασι!

Πατώντας ἀθόρυβα τὰ γά-
τα γλύστρησε, μὲ προφυλά-
ξεις πρὸς τὸ μέρος τοῦ αὐτο-
κινήτου. Τὸ βλέμμα του ἔψα-
χνε προσεχτικὰ στὸ σκοτά-
δι. Στὸ χέρι κρατοῦσε τὸ πι-
στόλι ἀκτίνων ποὺ εἶχε πάρ-
ει ἀπὸ τὸ συμμοριτὴ τοῦ
σταθμοῦ. Εἶχε περάσει τὸ δά-
χτυλο στὴ σκανδαλὴ. Πλη-
σίασε περισσότερο. Σκυφτὸς
ἔκανε μερικά ἀκόμα βήματα.
Τὶ διάβολο λοιπὸν εἶχε γίνει
αὐτὸς ὁ ίσκιος; Δὲν ἔβλεπε
τίποτα οὔτε ἀκούγε τίποτα.

— Θὰ γελάστηκαί, μουρ-
μούρισε. Δὲν ἦταν καίεῖς.

Γύρισε πρὸς τὸ μέρος
τῆς Νάνσυ καὶ τοῦ Σούλι-
βαν. Σφύριξε συνθηματικά.
“Ἡ κοπέλλα κι’ ὁ καθηγητὴς
κινήθηκαν πρὸς τὸ μέρος του.
Πῆρε μιὰ βαθεῖα ἀναπνοή.
Ἐπὶ τέλους ὅλα πῆγαν καλὰ.
Αὐτὸ τὸ ἐγκαταλειμμέ-

νο καιμόνι ἦταν ἡ σωτηρία
τους.

— Δόξα σοι ὁ Θεός!, ἀνα-
στέναξε.

Ξαφνικὰ ἄμως τοῦτος ὁ ἀ-
ναστεναγμὸς κόπηκε στὴ μέ-
ση. Ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο κά-
ποιος σάλατρε κι’ ἔπεσε βα-
ρὺς ἀπάνω σ’ αὐτοὺς ὤμους του.
Ταχύς σὰν ἀστραπὴ ὁ ντέτε-
κτιβ ἔσκυψε καὶ μὲ μιὰ ἀπό-
τομη κίνησι τῖναξε ἀπὸ τοὺς
ὤμους του τὸν ἀνθρώπο ποὺ
εἶχε γαντζωθῇ ἀπάνω του.
Ὁ ίσκιος διέγραψε ἕνα τόξο
στὸν ἀέρα σὰν λαστιχένιο
μπαλόνι κι’ ἔπεσε βαρὺς στὸ
ἔδαφος. Ὁ Σέρινταν σήκωσε
τὸ πιστόλι καὶ σημάδεψε.

— Χριστοῦλη μου! Τὴν
ἔπαθα!, ξεφώνισε ὁ ίσκιος.

Τὸ δάχτυλο ποὺ ἐτοιμαζό-
ταν νὰ πιέσῃ τὴ σκανδαλὴ
στραμάτησε καὶ ὁ θρυλικὸς
ντέτεκτιβ ἔνοικωσε μιὰν ἀνα-
τρίχίλα νὰ διαπερνᾷ τὸ σῶ-
μα του. Αὐτὴ ἡ φωνή! Αὐτὴ
ἡ φωνὴ ἦταν πολὺ γνώριμη.

— Μίκυ!, φώναξε ὁ Σέριν-
ταν μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

— Ὦχ!, ἀναστέναξε ὁ
ίσκιος. Αὐτὸ ἦταν πρώτης
γραμμῆς ἀεροπλανικὸ κάλ-
πο! Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ γι-
νόμουν κιμᾶς. Ὦχ!, Χρι-
στοῦλη μου!

Μ’ ἕνα πήδημα ὁ ντέτε-
κτιβ βρέθηκε κοντὰ του. Τὸν
ἄρπαξε στὴν ἀγκυαλίᾳ τοῦ
καὶ τὸν σήκωσε. Ἦσαν πραι-
γματικά ὁ κοκκινομάλλης πι-
τσιρικός. Γούρλωσε τὰ μά-
τια του γιατί ἀκόμα δὲν μπο-
ροῦσε νὰ πιστέψῃ σ’ αὐτὸ
ποὺ ἔβλεπε. Ὅλοι τὸν νόμι-
ζαν νεκρὸ καὶ νὰ ποὺ τώρα

ξεπετάχτηκε ολαζώντων ος μπροστά τους.

— Είσαι ζωντανός λοιπόν Μίκυ!

— Είμαι!, δόγγωσε το παιδί. Ωχ, Παναγίτσα μου! Μὲ τάραιξες κύριε Σέρινταν. Σὲ εἶδα ἀπὸ μακριὰ μέσα στὸ σκοτάδι καὶ δὲν σὲ ἀναγνώρισα. Ἀλλὰ τὴν ἔπαθα. Κι' ἐγὼ ἐρχόμουν ὁ φουκάρας νὰ σὰς βοηθήσω.

Ἡ Νάνσυ κι' ὁ Σούλιδαν ποὺ εἶχαν τρέξει σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ σπάθηκαν σὰν κεραυνοβολημένοι καὶ κύτταζαν δουβοὶ ἀπὸ συγκίνησι καὶ ἐκπλήξι τὸν Μίκυ. Ὑστερα ξαφνικά ἡ Νάνσυ ἀπλώσε τὰ χέρια της καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

— Δὲν πιστεύω, Θεέ μου νὰ ὄνειρεύωμαι!, ψέλλισε.

— Ὅχι. Δὲν ὄνειρεύεσαι δεσποινίς Νάνσυ!, εἶπε τὸ παιδί.

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; ρώτησε ὁ ντέτεκτιβ. Ἀλλὰ πάμε πρῶτα νὰ μπούμε στὸ αὐτοκίνητο. Μὰς τὰ λές ἐνῶ θὰ ταξιδεύουμε!

— Τζίφος!, ἀναστένανε ὁ Μίκυ.

— Δηλαδή;

— Τὸ αὐτοκίνητο δὲν ἔχει οὔτε μιὰ σταγόνα βενζίνης! Ὁ Γικάρφεν εἶχε στείλει μ' αὐτὸ στὴ λίμνη τῶν Ψαράν-θρώπων κομμὰ δεκαπενταριά συμμορίτες νὰ διαλύσουν τὸν «Πρωτέα». Ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρανε. Ὁ Ἰζάφ Ναϊλά τοὺς κανόνισε μιὰ χαρά! Ὑστερα ἐγὼ τοῦ τὴν ἔκα-σα τοῦ Ἰζάφ Ναϊλά. Τὸν ἔ-φησα νὰ κοιμᾶται. Πῆρα τὸ

αὐτοκίνητο κι' ἦρθα νὰ δῶ πῶς θὰ μπορούσα νὰ σὰς βοηθήσω. Ἐδῶ σπαμάτησα, γιατί ἡ μηχανή χωρὶς βενζίνη δὲν πῆγαινε πρὸ πέρα. Τώρα βέβαια ὁ Ἰζάφ Ναϊλά θὰ θυμώσει ποὺ τὸν ἄφησα νὰ ροχαλίζει. Ἀλλὰ δὲν ἐν-ισοῦσε νὰ κουνηθῇ πρὶν ξη-μερώσει.

Ὁ ντέτεκτιβ κύτταξε τὴ Νάνσυ. Ἡ Νάνσυ κύτταξε τὸν Σούλιδαν. Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀστροναυτικῆς κούνησε τὸ κεφάλι του. Αὐτὸ τὸ δυο-μα τοῦ Ἰζάφ Ναϊλά τὸ εἶχαν ἀκούσει καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ παιδιοῦ. Ἀλλὰ καὶ τότε ἦταν ταραγμένο ὅ-πως καὶ τώρα.

— Ἐπαθε ἐγκεφαλικὴ δι-άσεισι!, μουρμούρισε ἡ Νάν-συ καὶ τὰ μάτια της γέμισαν θλίψι. Τοῦ φέρθηκες ἀγρία Τζό. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν τι-νάξεις ἀπὸ τοὺς ὤμους σου μὲ τόση δύναμι!

Ὁ Τζόε Σέρινταν κάτι ἐ-τοίμασθηκε νὰ πῇ γιὰ νὰ δι-καιολογηθῇ. Ἀλλὰ δὲν πρό-φτασε. Ἀγρία οὐρλιαχτὰ σει-ρήνων συναγεμιοῦ ἀντήχη-σαν μέσα στὴ νύχτα καὶ χι-λιάδες προβολεῖς ἀρχισαν νὰ σαρώνουν τὸν οὐρανὸ καὶ ὅ-λα τὰ γύρω.

— Πῆραν μυρουδιά ὅτι τὸ σκάσαμε!, γούλλισε ὁ ντέτε-κτιβ. Δρόμο.

Ἀφῆσαν τὸ ἄχρηστο αὐ-τοκίνητο καὶ τρέχοντας διή-κον ἐξω ἀπὸ τὴν πόλι. Διέ-σχισαν τὸν μεγάλο ἀσφαλ-τοστρωμένο δρόμο καὶ σκαρ-φάλωσαν στὴν πλαγιὰ ἐνὸς λόφου. Ἀπὸ μακριὰ εἶδαν

ένα όχυρό. Ήταν στημένο έ-
κει ένα τεράστιο πυροβόλο.
Μάσα σ' αυτό τὸ όχυρό θά
μπορούσαν νά κρυφτούν και
έν ανάγκη νά άμυνθούν μέ-
χρις έσχάτων.

—Πρός τὰ εκεί!, διέτα-
ξε ὁ Σέρνιταν.

Οί δυό πυροβολητές δέν
είχαν ξυπνήσει καλὰ—καλὰ
ακόμα από τὰ ούρλιαχτά τών
σειρήνων όταν δέχτηκαν τήν
ξαφνική επίθεσι. Ὁ Μίκυ
κι' ὁ Σέρνιταν μέσα σέ δυό
λεπτά τούς έδωσαν έκτός
μάχης. Τώρα ήταν κύριος
του πυροβόλου. Μὲ μιὰ μα-
τιά που έρχεξε γύρω του ὁ
Σέρνιταν διαπίστωσε μέ ίκα
νοποίηση διι υπήρχαν εκεί ά-
φθονα βλήματα.

— Θά πολεμήσουμε!, φώ-
ναξε γεμάτο ένθουσιασμό τὸ
παίδι.

Έπρεπε νά πολεμήσουν.
Διαφορετικά δέν γινόταν. Θά
έδιναν μιάν άγρια μάχη. Τή
μεγαλύτερη μάχη που έδω-
σαν ποτέ τέσσερις άνθρωποι
έναντίου μιᾶς στρατιάς κα-
κούργων έφωδιασμένων μέ ὁ-
λα τὰ τελειότερα μέσα κατα-
στροφής. Για κανένα λόγο δέν
έπρεπε νά παραδοθούν. Ὁ
Σέρνιταν είδε γιά μιὰ στι-
γμή τὸν έαυτό του, μέ τὰ
μάτια τής φαντασίας του,
μέσα στο γυάλινο φέρετρο
του Έρικ Γκάρφεν κάτω ά-
πό τήν επίδρασι τής φοβε-
ρής πράσινης ακτίνας και ά-
ναιρίγησε. Όχι! Χίλιες φο-
ρές ὁ θάνατος παρά τὸ φρι-
χτὸ ματώριο που προετοι-
μάζε γι' αὐτὸν και τοὺς ά-
γαπημένους του συντρόφους

ὁ άπαίσιος βοστανιστής...

— Τάγκς που πετάνε!,
φώναξε ὁ Μίκυ δείχνοντας
τὸν οὐρανό.

— Μᾶς άνακαλύπτει!,
μούγγρισε ὁ ντέτεκτιβ στη-
λώνοντας ψηλά τὰ μάτια του.
Προσοχή! Θά καλυφθούμε
και θά τούς βάλουμε στο ση-
μάδι. Ὅσα περισσότερα ά-
πό τὰ ιπτάμενα αὐτὰ τέρα-
τα ρίξουμε τόσο τὸ καλύτε-
ρο.

Είδαν τὰ ιπτάμενα γιγαν-
τιαία τάνκς νά πλησιάζουν.
Γλώσσες φωτιάς ξεπήδησαν
άπό τὶς κάγκες τών πυροβό-
λων τους. Βλήματα μέ φοβε-
ρές έκρήξεις άρχισαν νά πέ-
φταν σαν βροχή στο όχυρό.

— Τζό!, φώναξε ἡ Νάν-
συ. Κύτταξε εκεί.

Ὁ ντέτεκτιβ κύτταξε
πρὸς τὸ μέρος που τοῦ έδει-
χνε ἡ κοπέλλα. Μιὰ μεγάλη
τεράστια σφαίρα που έμοια-
ζε σαν άσῆμι προσγειώθηκε
διακόσια μέτρα πὸ εκεί από
τὸ όχυρό. Μιὰ πόρτα άνοιξε
κι' από τὸ σφαιρικό αὐτὸ ά-
στρόπλοιο άρχισαν νά βγαί-
νουν άνθρωποι. Οί άνθρωποι
αὐτοί ήταν άοπλοι και φο-
ρούσαν άμοιόμορφες φόρμες
σαν κι' αὐτές που φοροῦν
στὶς φυλακές οί καταδίκαι.
Τὰ πρόσωπα τών ανθρώπων
που έδβαιναν από τή σφαί-
ρα ήταν άξύριστα και κατα-
βεβλημένα. Τὸ βλέμμα τους
είχε κάτι τὸ άπλανές και τὸ
ζωώδες.

— Σκλάβοι του Γκάρφεν!,
γυάλισε ὁ Σέρνιταν. Σίγου-
ρα εἶναι άνθρωποι από τοὺς
όποιους έχει άφαιρέσει κά-

θε ἱχνὸς θαλήσεως καὶ προσωπικότητος ὁ ἀπαίσσιος κακούργος.

— Ποὺς τὸ ποσὸν ὅμως δὲν μπορούμε νὰ ἀσχοληθούμε μ' αὐτούς!; πρόσθεσε. Προσοχή. Πῦρ! Καίμια ὀβίδα μας δὲν πρέπει νὰ πᾶν χαμένη.

Καὶ ἡ μάχη ἄρχισε. ἦ-

τον μιὰ μάχη σκληρὴ καὶ ἀνίατη. Ἐνῶς ἀγώνος μεταξὺ τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ. Μιὰ δράκα ἡρωϊκῶν ἀνθρώπων ἀποφασισμένων νὰ κερδίσουν ἢ νὰ πεθάνουν, τὰ ἔβαζε μὲ χιλιάδες κακούργους. Ἐνῶς Θεοῦ μονάχα μπορούσε νὰ ξέρη ποῦ θὰ κατέληγε αὐτὴ ἡ μάχη...

ΤΕΛΟΣ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπλοποιεῖται ἡ ἀναδημοσίευσις

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΦΑΝΑΤΙΚΟ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΗ. Θεσσαλονίκη. — Τὰ γραφεία τοῦ «Υπερανθρώπου» εἶναι στὴν ὁδὸ Λέκκα 22. Τὰ πρῶτ' ὅκτ' τεύχη ἀποτελοῦν ἓνα θαυμάσιο χρυσοπαγώρητο τόμο, ποὺ πωλεῖται γι' αὐτὸς ποὺ ἔχουν τὴν ταυτότητα τοῦ Ἀστροναύτη μόνον 14 δοχ. **Ο Γ. ΣΦΛΩΜΟ.** Ἀθῆναις. — Πῆρα τὸ ὠραῖο γράμμα σου καὶ μὲ συγκινήσεις μὲ τὸν εἰθουσιασμό σου. Τὸ τεύχος 9 μὲ τὴν ταυτότητα: ὑπάγει στὰ γραφεῖς μας. Λέκκα 22, ὁπότεον, καὶ θὰ τὸ πάρῃς μόνον μὲ 140 δοχ. Συγχαρητήρια γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ σας. **Ο ΙΩ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ.** Μύκκη Χαλκιδικῆς. — Ἡ γνώμῃ μου εἶναι νὰ τὸ ἀνοράξῃς ἀπὸ τὸ περίτερο τῆς συνοικίας σου. Διότι ἂν σὸν τὸ στέλνω ἐγὼ ταχυδρομικῶς θὰ ἀρῇ κάπως, μὲ συνέπεια νὰ στενοχωρηθῇς καὶ νὰ μὴν διδάσῃς τὸ τεύχος, ἐνῶ οἱ φίλοι σου θὰ τὸ ἔχουν ἤδη διδάσει. Πάντως θὰ ἐπιστρέψω τὴν ταυτότητα μὲ ἓνα τεύχος. **Ο ΧΑΡ. ΚΑΠΡΟΝ.** Θεσπ. — Θεδῶν. — Ἡ συνδρομὴ γιὰ ἓνα μῆνα εἶναι 9 δοχ. Στείλε μου τὸ ποσὸν σὲ γραμματόσημα ἐντὸς ἐπιστολῆς, πρὸς τὸν περιοδικὸν «Υπερανθρώπου». Λέκκα 22. **Ο ΑΝΔΡΕΑ ΜΥΛΙΤΣΗ.** Ρόδον. — Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν εἰθουσιασμό σου καὶ γιὰ τὴν θερμὴν σου ὑποστήριξιν πρὸς τὸν περιοδικόν σας. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα αὐ-

ξάνεται ὁ κύκλος τῶν ἀναγνώστων τοῦ «Υπερανθρώπου». Ὁ Μίκυ σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τὸν θημισμό καὶ τὴν ἀγάπην σου. Εἰναι ἀλ-θινὴ ὁδὸς συμπεθέστατος νῶς. Ὁ Τζός Στόνιτον εἶναι ὁ ἰδανικός πῆλος τοῦ νεῖσιου, ἀνδρός, ὁ ὁποῖος μὲ τίς θαυμάσιες ἱκανότητες του καὶ τὸν ἐξαιρετοῦσιν κτῆσιν του δημιουργεῖ γύρω του θαυμάσιος ποῦ θὰ τὸ θεωροῦσαν μεγάλῃ τους τιμὴ νὰ συνεργαστοῦν μαζί του! Ἡ θριλλικὴ Νάνου εἶναι καὶ αὐτὴ ἔξισ τῆς ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως τοῦ Τζός. Θεοῦ δὲν διστάζει καὶ στὴν πρὸ επικίνδυνον ἀποτολή. Ἄρκει νὰ εἶναι κοντά του. **Ο ΓΕΩΡΓ. ΛΑΝΙΤΗ.** Λάρισα. — Ἡ διδολογία τοῦ τόμου κοστίζει 5 δοχ. +2 γιὰ τὰ ταχυδρομικά. =7 δοχ. Ὁ τόμος διδολογηθῇ σὲ σκοῦρο πλῆ καὶ εἶναι ἐμπόδι γουὰ γράμματα. Ἡ ἀπαίσιος τοῦ εἶναι ἔξισ σερικῇ. **Ο ΓΕΩΡΓ. ΔΕΛΕΝΔΑ.** Ἀθήνας. — Στὰ γραφεῖς μας πωλοῦνται διὰ τὰ προσνούμενα τεύχη τοῦ «Υπερανθρώπου» καὶ κοστίζουν 140 δοχ. Ἐκαστον. Ἡ καλύτερη διαφήμισις γιὰ τὸν περιοδικόν σας, εἶναι νὰ τὸ συστήνῃτε στυλὸς φίλους σας. Ἡ Νάνου εἶναι ἓνα θαυμάσιο κοῦτο καὶ σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ καλά σου λόγια.

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ.

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΗΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 12 — Τιμὴ δραχ. 2

Δημοσιογραφικὸς Δ/ντής: Στ. Ἀνιμοδουράς, Φαλήρου 41, Οἰκονομικὸς Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Ἀναστ. Χατζηδασαλεῖου, Σαπφούς 2. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22 Ἀθήναι

Συγκλονιστικὸ, δραματικὸ καὶ συναρπαστικὸ εἶναι τὸ ἐπόμενον τεύχος τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ», τὸ 13, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Τετάρτη μετὰ τὸν τίτλον :

ΟΙ ΕΞΩΚΟΣΜΟΙ ΕΦΟΡΜΟΥΝ

Ὁ θρυλικὸς ντέτεκτιβ τοῦ Ἀπείρου, Τζόε Σέρινταν, μετὰ τὴ συντροφιά τῆς ἀρραβωνιαστικίᾳς του Νάνσυ καὶ τοῦ μικροῦ ριφοκίνδυνου φίλου του Μίκυ, ἀντιμετωπίζει τὰ ἐξώκοσμα τέρατα ποὺ ἐφορμοῦν στὴ Γῆ καὶ τὴν ἀπειλοῦν μετὰ καταστροφὴ καὶ ἐκμηδένισι.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ-ΑΓΡΙΜΙ
ΡΙΧΝΕΙ ΤΟ ΛΙΘΑΡΙ ΜΕ ΟΛΗ ΤΟΥ
ΤΗ ΔΥΝΑΜΙ

ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΔΥΝΑΤΟΣ!

ΜΑ Ο ΤΙΤΑΝΤΑΣ
ΤΖΑΦΤΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΣ!

Ο ΤΖΑΦΤΑ ΝΙΚΗΣΕ ΠΑΛΙ!

ΤΩΡΑ ΘΑ ΠΑΛΕΨΕΤΕ
ΜΕΤΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ!

ΘΑ ΔΟΥΜΕ ΑΝ ΘΑ ΝΙΚΗΣΗΣ
ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ, ΤΖΑΦΤΑ!

Η ΓΛΩΣΣΑ ΣΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ
ΑΠΟ ΤΟ
ΧΕΡΙ ΣΟΥ!

